

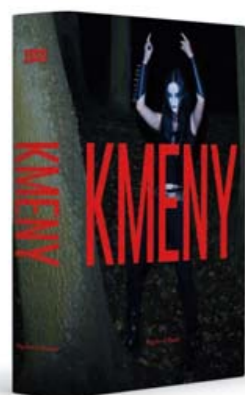
autor in

zima 2011

Veselé Vánoce

PF 2012

Kmeny odhalují, jak žije česká alternativní kultura

Pod vedením rappera a výtvarníka Vladimíra 518 vznikla kniha *Kmeny*, která na více než pětistech stranách odhaluje, jak žijí blackmetalisté, hipopeři, tetovaní, kulturisté anebo třeba fanoušci tuningu.

Dělat si věci po svém, a nebýt přitom sám, to by mohlo být motto subkultur, které zabydlují město a nabízejí svým příslušníkům identifikaci. Jak jednotlivé alternativní partičky žijí, co si myslí a jak vypadají, odhaluje kniha *Kmeny*, kterou vydává Studio Yinachi a vydavatelství Bigg Boss. Aktuální podobu domácí subkulturní scény v ní zaznamenal fotograf Tomáš Souček, který dvacet šest vybraných subkultur fotil během léta a podzimu roku 2011. Snímky vznikaly na tuningových srazech, hudebních koncertech, v hackerské laboratoři, nebo třeba na setkáních fanoušků japonské popkultury.

O portréty jednotlivých kultur se postarali „kmenoví insideři“, mezi nimiž jsou zkušení hudební či filmoví kritici – namátkou Kamil Fila (kulturisté) či Jan Vedral (ska), antropologové, anebo třeba muzikanti jako Kay Buriánek z kapely Sunshine (emo) nebo rapper James Cole, který se rozepsal o hráčích online počítačových her. Předmluvy ke knize zpracovali guru domácí alternativní kultury Josef Rauvolf a novinář Karel Veselý, který byl spoluautorem celého projektu. „Chtěli jsme oslavit různé podoby jinakosti, které existují v městském prostoru,“ popisuje záměry knihy a Vladimír 518 dodává: „Kmeny umožní čtenářům nahlédnout mezi skupiny lidí, do nichž se běžně nemá šance podívat, anebo si třeba zatím ani neuvědomil, že taková společenství vůbec existují.“

„Města jsou jako vězení a jejich ulice labyrinty, ze kterých se snažíme vymotat. Na cestě za svobodou potkáváme spiklence, se kterými malujeme paralelní mapy našeho světa a sepisujeme nové mytologie, jež nám mají pomoci přežít. Oblékáme se při tom do vlastních uniforem a mluvíme jazykem, kterému rozumíme jen my sami. Pro ostatní jsme buď neviditelní, anebo výtržníci, kteří se odmítají chovat „normálně“. A přitom nechceme nic jiného, než si žít po svém. Jsme Kmeny!“

(Ukázka z předmluvy Karla Veselého)

Tomáš Souček, Karel Veselý, Vladimír 518 a spol.
Kmeny: Současné městské subkultury
Bigg Boss & Yinachi, 520 stran

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

potřebu) poklesly u nenahraných nosičů o 50 % a u přístrojů k rozmnožování o 18 %. Na CD a DVD se již kopíruje méně. Data se ukládají na přenosné paměti, nebo na vnitřní paměti přístrojů. Přesto, že kapacita těchto pamětí roste, příjmy poklesly, protože se v této oblasti musíme řídit sazebníkem daným vyhláškou ministerstva kultury. Jistě nemusím dodávat, že legální stahování hudby prostřednictvím internetu propadl z prodeje klasických nosičů ani z desetin nenahradil.

A tak nás asi čeká budoucnost, kdy budou hudební nahrávky masivně kolovat tzv. „svobodným cyber prostorem“ a budou znít v nevalné kvalitě MP3 z multifunkčních zařízení, kterým se dříve říkalo mobilní telefon. Kvalita ustupuje kvantitě. Já MP3 neposlouchám. Od té doby, co nahrávám na 24 bit, mě ani 16 bit CD kvality neuspokojí. Když jsem jednou sháněl konkrétní bluesovou nahrávku, povídá mi jeden frekventant kytarového kurzu: „Já mám blues kolik chcete v MP3.“ Zeptal jsem se ho: „A co tam máš?“ A on na to: „No – to já nevím, ale mám toho 30 GB.“ Připomnělo mi to ono werichovské prodávání knih na míru. Díky masivnímu náporu show businessu a internetu v posledních letech hudba devaluje. Ale nechci plakat nad rozlitym mlékem.

Je to skoro symbolické, že právě v adventní době vychází diagram segmentu, který pomalu zaniká a tak nám připomíná, že nic netrvá věčně a že zde nemáme jistého nic. Jsem ale přesvědčený, že hudba se bude nahrávat dál i když gramofonový průmysl už bude, tak jak jsme ho znali dodnes, dávno minulostí. Ale do té doby? Snad bych tady měl jistý vzkaz. Po mém koncertě si přišel pro podpis jeden fanoušek a povídá:

„Něco vám ukážu, mám tady cédéčko podepsané Mejlou,“ a vytáhl vypálené CD. Koukám na to a tam stálo fixem: „Kup si originál. Mejla Hlavsa.“

*Hodně úspěchů, příjemné svátky
a šťastný nový rok 2012
přeje váš
Luboš Andršt,
předseda dozorčí rady*

Dostáváte další pokračování mého mini seriálu Rozúčtovací řád jedním pohledem. Tentokrát se jedná o proces rozúčtování mechanických práv. Promiňte mi, ale nemohu si na toto téma odпустить malý komentář.

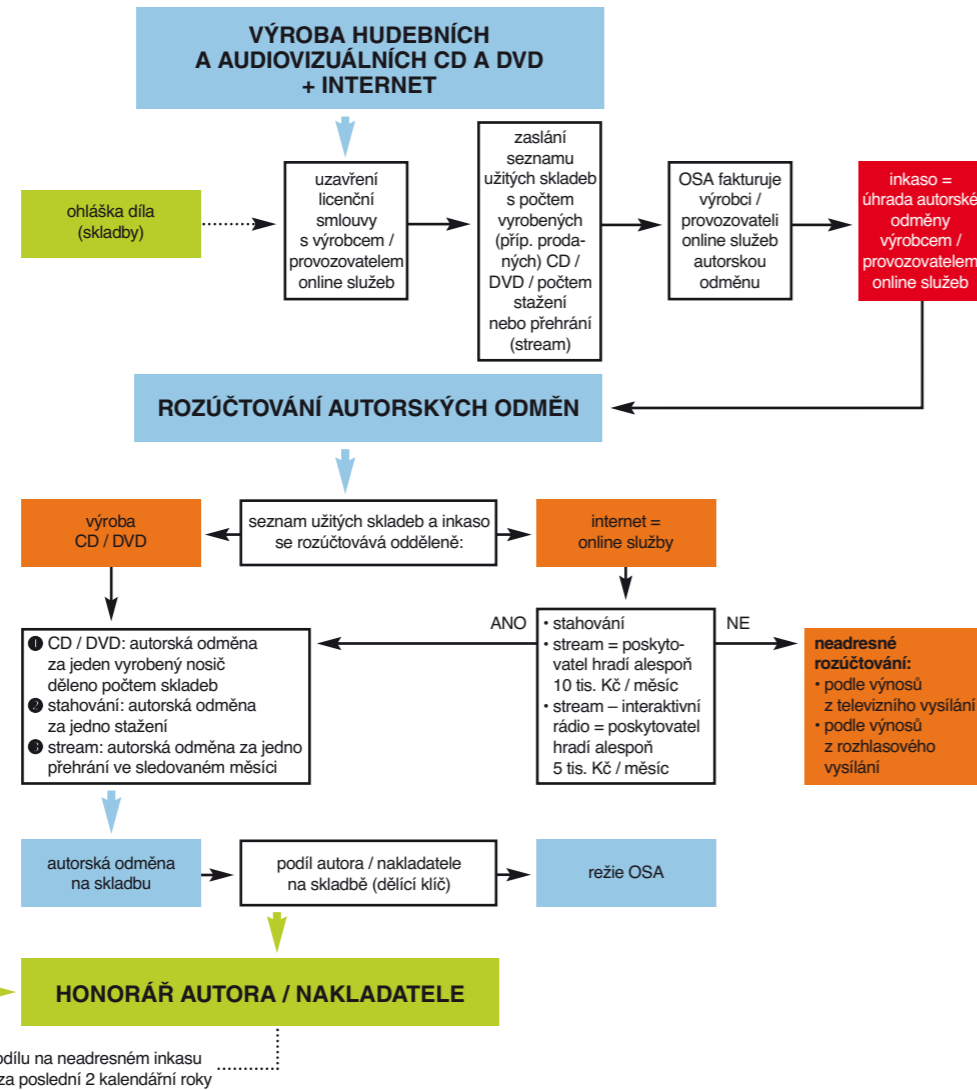
Trh s hudebními nosiči, se kterými jsme mnozí prožili celý život, je v troskách. Souběh všech okolností v daném čase vedl k tomu, že neviditelná ruka trhu dnes pilně kopíruje hudbu nelegálně. V době, kdy ceny cédéček dosáhly svého vrcholu (400-600 Kč) nabídl rozvoj nových technologií také nové řešení. Kopírování a sdílení hudby na internetu již není žádný problém a CD se stává výprodejovým zbožím.

Výroba a prodej hudebních CD a DVD přestává být rentabilní. Jen připomínám, že autoři a případní nakladatelé měli vždy z tohoto trhu ten nejmenší kousek, ba řekl bych jen drobeček. Podle kolektivní smlouvy s IFPI inka-sujeme 9,009 % z první prodejní ceny (PPD) za jeden nosič. Obvyklá PPD cena – tedy bez marže obchodníka – se pohybuje kolem 120 Kč. OSA tak inkasuje 10,81 Kč za prodaný exemplář pro všechny oprávněné nositele práv. Z konečné ceny produktu například ve výši 300 Kč jsou jen 3,6 %. Máte-li na takovém CD jednu písničku s podílem 50%, dělíte se se spoluautorem, dostanete cca 32 haléřů. To opravdu není mnoho. Maloobchodník, dostane nejméně 100 Kč i více za kus. Přesto se v médiích stále mylně uvádí, že na vině celé situace jsou drahá autorská práva.

A nyní k současné situaci. Prodej audio a video nosičů poklesl v minulém roce sice jen o 9 %, ale celkové výnosy z této oblasti jsou přibližně o 25 % nižší. Příjmy z tzv. náhradních odměn (za legální kopírování pro osobní

// Tentokrát se jedná o proces rozúčtování mechanických práv.

PROCES ROZÚČTOVÁNÍ MECHANICKÝCH PRÁV

vysvětlivky:

Mechanická práva: V rámci užití dochází k rozmnožování hudebních děl provedených výkony umělci, tedy zhotovování dočasných nebo trvalých rozmnoženin děl (tj. výroba hudebních nosičů); rozšiřování rozmnoženin hudebních děl zaznamenaných na zvukových nebo zvukově obrazových nosičích (tj. především prodej hudebních nosičů); pronájem a půjčování; pořizování dočasných rozmnoženin audiovizuálních děl prostřednictvím sítě internet a obdobných sítí (tzv. internetové videopůjčovny). Výnosy z této mechanické části práv jsou rozhodné pro výpočet podílu na neadresném inkasu viz. níže.

Provozovací práva (veřejného provozování hudebních děl): K užití díla dochází jeho sdělováním veřejnosti. Nejedná se o rozmnožování. V daném kontextu se jedná o přehrání hudebního díla například formou ukázek na prodejních portálech; zvukové nahrávky nebo videa zpřístupněná na internetových stránkách či interaktivní rozhlasové vysílání apod.

Poměr dělení na mechanická a provozovací práva: Tento poměr závisí na povaze užití hudebního díla, tj. zda OSA poskytuje uživateli licenci

k rozmnožování hudebního díla či současně i ke sdělování díla a naopak. Například: pokud se jedná o prodej digitální hudby přes internet (např. iTunes) dochází ke stažení rozmnoženiny díla do koncového zařízení zákazníka a současně i ke sdělování díla formou ukázky.

Výpočet autorské odměny dle podílů na mechanických nebo provozovacích právech

CD / DVD	
100 % autorské odměny rozúčtováno dle podílu na mechanických právech	0 % autorské odměny rozúčtováno dle podílu na provozních právech
STAHOVÁNÍ	
75 % autorské odměny rozúčtováno dle podílu na mechanických právech	25 % autorské odměny rozúčtováno dle podílu na provozních právech
STREAM	
25 % autorské odměny rozúčtováno dle podílu na mechanických právech	75 % autorské odměny rozúčtováno dle podílu na provozních právech

Rozdělení poměrně dle stopáže: Autorská odměna, která připadá na zvukový, zvukově-obrazový nebo multimediální nosič, se rozdělí na jednotlivá díla na něm nahraná podle stopáže. Není-li stopáž k dispozici, rozdělí se částka podle počtu děl.

Podíl na neadresném inkasu:

- 90 % odměn za rozmnožování děl pro osobní potřebu (inkaso z nenahrávaných nosičů a přístrojů ke zhotovování rozmnoženin) bude rozúčtováno poměrně podle rozúčtovaných výnosů z mechanických práv za poslední dva roky. (zbývajících 10 % odměn za rozmnožování děl pro osobní potřebu bude rozúčtováno podle výnosů z veřejného provozování živé hudby).
- Odměny za provozování ze záznamu budou rozúčtovány takto:
 - 60 % odměn vybraných na diskotékách a videodiskotékách bude rozúčtováno poměrně podle výnosů z mechanických práv za poslední dva roky.
 - 30 % odměn vybraných za užití rozhlasových a televizních přijímačů ve veřejných prostorách bude rozúčtováno poměrně podle výnosů z mechanických práv za poslední 2 roky.

04 obsah

/ zima 2011

10

16

34

38

52

- 03 Úvodní slovo
- 05 Obsah
- 06 Nově zastupovaní

Zprávy z OSA

- 08 Právní oddělení

Rozhovory

- 10 Jaromír Švejdlík
- 16 Radůza
- 24 Ladislav Horák
- 26 Kryštof Mařatka
- 34 Peter Gyori
- 38 Juraj Filas

Články

- 22 Což takhle dát si akordeon?
- 30 To byl náš hit
- 42 Textařské šuplíky

Kulturní přehled

- 46 Nová CD
- 48 Filmové premiéry
- 50 Koncerty

Vzpomínáme

- 52 Václav Zahradník
- 56 Vzpomínáme

OSA partnerem

- 57 Anкета Žebřík 2011
- 58 Závěrník

autor in
Magazín OSA
číslo 04 / zima 2011

obálka: PF 2012
ilustrace: fotofolia.com

www.osa.cz

Vydává OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o. s., Čs. armády 20, 160 56 Praha 6, oddělení PR a komunikace, telefon: 220 315 243, 220 315 304, e-mail: komunikace@osa.cz
Povolení MK ČR E 19237, vychází 4x ročně, náklad 7100 ks výtisků, místo vydání Praha. Redakce si vyhrazuje právo upravovat a krátit příspěvky. Děkujeme za pochopení. Toto číslo vyšlo dne 22. prosince 2011.

Redakce: Lukáš Paulů, Petr Soukup / Redakční rada: Pavel Růžička, Kryštof Michal a Lukáš Humík / Koncept, design a sazba: PARTagency, a.s., www.part.cz / Korektury: Jirí Houdek / tisk a distribuce: Link Production / Fotografie na této stránce: Jaromír Švejdlík, Alena Hrbková, Lukáš Paulů, Kurt Wiesenmaier, archiv Antonína Matznera

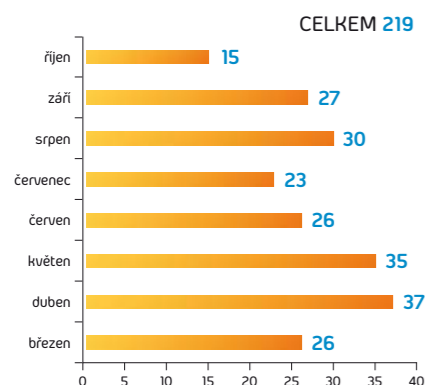
01 JAN ŽAMPA

Textař, skladatel a zpěvák skupiny Eddie Stoilow.

www.eddiestoilow.com

POČET NOVĚ ZASTUPOVANÝCH NOSITELŮ PRÁV

OD 23. 3. DO 17. 10. 2011

zdroj: OSA

02 ZDENKA ČERMÁKOVÁ

Zpěvačka, skladatelka, textařka a pianistka. Právě doročila vlastní autorskou desku s názvem Síla Světla. Album, na kterém se instrumentálně podíleli např.: Norbert Heller, Jaroslav Horváth, je stylově barvitě a najdete v něm skladby žánrově různě zařaditelné – od rock&rollu, přes sambu až třeba po šanson. Součástí plného autorství jsou také plnohodnotné české texty, korespondující s duchovním poselstvím písní.

Autorka dlouhá léta moderovala denní vysílání na rádiu Čas a v nynější době se také, krom vlastní hudební tvorby i hostování s dalšími spřízněnými umělci, intenzivně věnuje studiu muzikálového herectví na Mezinárodní konzervatoři Praha.

www.zdenkacermakova.cz

03 MARIE KRATOCHVÍLOVÁ

Skladatelka, zpěvačka, textařka, hráčka na klávesy. Autorka skladeb různých žánrů, nejvíce popu. Její ambicí je skládat pro single interprety nebo skupiny.

www.reverbnation.com/#1/mariekr

04 ŠIMON ORNEST

Narodil jsem se před mnoha lety svým rodičům jako malé dítě. Po určitých nemalých obtížích – spojených s dospíváním – jsem úspěšně graduoval na Střední uměleckoprůmyslové škole na Žižkově, v oboru řezba.

Souhrou mnoha duplicitních náhod již šestnáctým rokem pracuji jako vychovatel v pražském Jedličkově ústavu, vedu občanské sdružení TAP, kapelu The Tap Tap a projekt STUDEO.

Mým doživotním koníčkem je hra na saxofon a klarinet, studium japonských monolitů a podélné příčné střelné zbraně.

<http://www.os-tap.cz/>
<http://www.thetaptap.cz/>
<http://www.studeo.cz/>

www.osa.cz

Právní oddělení

ODPOVÍDALI: Lenka Mališová, Hana Sanchezová, Zuzana Vampolová, Peter Mikita a Tomáš Matějičnů

// S jakými subjekty se OSA nejčastěji soudí a co je nejobvyklejším důvodem? Žaloby podává častěji OSA nebo naopak přicházejí ze strany provozovatelů?

PO: Žaloby podává až na ojedinělé výjimky jen OSA, a to proti těm, kteří sice užili hudební díla, ale nezaplatili. Nejčastějšími žalovanými jsou provozovatelé, kteří ve svých provozovnách, jako jsou např. restaurace, obchody, hotely, kadeřnictví apod., umožňují svým zákazníkům poslech hudby, a také pořadatelé diskoték a koncertů.

// Kolik nových kauz přibude každý měsíc?

PO: Každý měsíc evidujeme v průměru 90 až 110 nových kauz. Vzhledem k tomu, že v naší databázi evidujeme okolo 120 tisíc aktivních uživatelů, se kterými má OSA smluvní vztah, dá se konstatovat, že uživatelé si uvědomují své povinnosti a respektují oprávněné nároky autorů.

// Spolupracujete také s advokátními kancelářemi. Se kterými?

PO: Spolupracujeme s renomovanými advokátními kancelářemi, z nichž nejvíce kauz za OSA

řeší advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners a advokátní kancelář Štáidl Legal.

// Jaký je poměr mezi „vyhranými a prohranými“ právními spory?

PO: V obvyklých sporech o zaplacení autorských odměn máme 95% úspěšnost vyhraných případů. Soudíme se též v kauzách, kde je výklad ustanovení autorského zákona (často i mezi právníky) nejednoznačný a kdy až rozhodnutí vysoké soudní instance včetně Soudního dvora Evropské unie přinese konečné rozuzlení. Takové spory probíhají po mnoho let. Jeden z nejdůležitějších – o tzv. hotelové poškození – OSA vyhrál, ale čekáme na další zásadní rozhodnutí, především v žalobách proti lázeň-

// Každý měsíc evidujeme v průměru 90 až 110 nových kauz.

text a foto:
LUKÁŠ PAULŮ,
oddělení PR a komunikace
lukas.paulu@osa.cz

// Je neuvěřitelné, jak mnohdy velmi nevhodné smlouvy autoři na vlastní pěst uzavírají.

> ským zařízením. Již jsme zaznamenali dílčí úspěchy i v těchto kauzách.

// Řešili jste i letos nějakou obdobnou kauzu?

PO: Stále se ale potýkáme s lázněmi a dále pokračují spory s mnoha hoteliéry, kteří si vykládají autorský zákon jinak než OSA, samozřejmě v neprospěch autorů, což nemůže OSA akceptovat. Zahájili jsme spor o mnoho milionů korun z důvodu neplacení náhradních odměn z dovozu multifunkčních přístrojů (mobilů) a vzhledem k nejasné právní úpravě budou jistě následovat v této oblasti spory další.

// Řešíte u nás (v porovnání se zahraničními ochrannými organizacemi) nějaké zcela výjimečné spory?

PO: Český autorský zákon upravuje jedno specifické právo provozovatelů, a sice právo požadovat ustanovení společného zástupce všech kolektivních správců. Současně ale o tom neuvádí nic bližšího, a tak dodnes neexistuje funkční mechanismus, jak tohoto kolektivního správce ustanovit. Na základě iniciativy OSA probíhají jednání a je předpoklad, že se tuto otázku podaří v brzké době vyřešit. S ohledem na položenou otázku by stálo za to zmínit, že i když se určitý spor s výjimečnou kauzou v prostředí kolektivní správy objeví, je docela pravděpodobné, že takový bude předmětem zájmu i v zahraničí. Příkladem je již zmiňovaný spor o licencování hotelových pokojů, který ve stejnou dobu jako český soud, řešil i soud španělský, nebo spory o náhradní odměny.

// Jak se bude, z vašeho pohledu, vyvíjet činnost OSA v blízké budoucnosti? Mám tím na mysli ochranu autorských práv jako takových a zároveň působení Evropské unie.

PO: Otázka budoucí podoby působení OSA vyžaduje příliš komplexní pohled na to, aby byla zodpovězena v rámci tohoto rozhovoru. Dle našeho názoru nicméně záleží především na autorech samotných, na míře jejich ochoty poznávat svá práva a možnosti je rozhodně prostřednictvím kolektivního správce hájit. Je neuvěřitelné, jak mnohdy velmi nevhodné smlouvy autoři na vlastní pěst uzavírají. Proto jsme vždy potěšeni, když se na nás autor obrátí se žádostí o radu ještě před podpisem smlouvy. Budoucnost v ochraně autorských práv zásadně ovlivní připravovaná evropská směrnice pro kolektivní správu a další rozvoj technologií. Bude proto podstatné, aby OSA byl týmem odborně erudovaných zaměstnanců schopných čelit v zájmu zastupovaných autorů těmto novým výzvám.

// A daří se to?

PO: Tato otázka je na místě vzhledem k tomu, že vedle právní agendy zabezpečujeme i výkon agendy personální. Posoudit výsledky musí sami autoři, ale mohou konstatovat, že krok za krokem se k tomuto cíli blížíme. V posledních letech jsme přivítali ve svých řadách mnoho nových kolegů, kteří jsou dnes již významnou posilou. Je zajímavé, že ačkoli v médiích je obraz OSA často vnímán negativně, nemáme nouzi o zájemce o zaměstnání v OSA. Naopak. Proto budoucnost vidíme optimisticky.

ČASOPISY NEJEN PRO MUZIKANTY & WEB!

Muzikus ČASOPIS NEJEN PRO MUZIKANTY

Každý měsíc na více jak 110 stranách. Testy hudebních nástrojů • rozhovory se zajímavými osobnostmi domácí i světové scény • novinky z oblasti hudebních nástrojů, zvukové a nahrávací techniky • seriálové workshopy a díly pro různé hudební nástroje • hudební software i hardware • rubriky pro zvukaře, producenty, hudebníky i manažery • reportáže, zajímavosti, návody.

V KAŽDÉM ČÍSLE PŘILOŽENO DVD
Backstage • workshopy • videotesty • videoprezentace a další.

HARMONIE JEDINÝ SVÉHO DRUHU NA TRHU

Časopis o klasické hudbě, jazzu a world music. Jedná se o jediný časopis svého druhu u nás. Je určen posluchačům všech oblastí klasické hudby a v širším měřítku se věnuje i hudbě současné. V oblasti jazzu se jedná o jediný periodikum publikující o tomto stylu ve větší míře. Stěžejní součástí jsou recenze vycházejících CD a DVD.

muzikus.cz

DALI JSME HUDBU DOHROMADY HUDEBNÍ PORTÁL

Denně nové zprávy z hudebního světa, festivaly, koncerty, fotogalerie, kapely, recenze a soutěže.

NAKLADATELSTVÍ MUZIKUS, NOVÁKOVÝCH 8, PRAHA 8, 180 00
TEL.: 266 311 701, FAX: 284 820 127,
E-MAIL: INFO@MUZIKUS.CZ • INZERCE: JANA VONDRÁKOVÁ (JANA.VONDRAKOVA@MUZIKUS.CZ)

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Grafika: JAROMÍR ŠVEJDÍK
Foto: ADAM HOLÝ

Jaromír Švejdík

Známý též pod pseudonymem Jaromír 99 je zpěvák, textař a výtvarník narozený v Jeseníku. Je členem hudebních skupin Priessnitz, Umakart a Jaromír 99 and The Bombers. Společně s Jaroslavem Rudišem vytvořil komiksovou trilogii Alois Nebel, která se na podzim tohoto roku dočkala filmové podoby. Jaromír 99 je mimo jiné také autorem storyboardů například k filmům Samotáři, Jedna ruka netleská nebo Děti Duny. Zastupován OSA od roku 2000.

// „Na horách taje sníh, řeka je divoká a chladná...” je text jedné z vašich písní. Na to si však ještě chvíli počkáme. Teď nás čeká sníh, plískanice, Nebel, vlezlá zima a tma. Jak snášíte toto počasí?

JŠ: Teď nás sice čeká sníh, plískanice, ale za to jsme měli krásný podzim a léto bylo nic moc, tak uvidíme, jak to bude se zimou. Každé roční období má něco do sebe.

// Jste členem uměleckého spolku Umakart, kapely Priessnitz a The Bombers. Vnímáte projekty odděleně, nebo se vzájemně doplňují a dochází k inspiračním přesahům?

JŠ: Vnímám je dost odděleně. Priessnitz jsou nejvíc o temné atmosféře Sudet, Umakart o svítícím, tančícím a zároveň stísněném městě, a Bombers jsou buranští, živelní a upřímní. Všechny tyto polohy v sobě cítím a asi by se nevešly do jedné kapely.

// Pro kapelu Priessnitz píšete texty a skládáte hudbu. Plánujete novou desku? Kdy?

JŠ: Plánujeme, ale zatím spíš teoreticky, nebyl čas. Já jsem dělal na filmu, někdo stavěl dům, >

The Bombers

ALOIS NEBEL

Celovečerní film Alois Nebel je adaptací úspěšné stejnojmenné komiksově trilogie autorů Jaroslava Rudiše a Jaromíra 99.

MIROSLAV KROBOT JE ALOIS NEBEL

KAREL RODEN JE NĚMÝ

Priessnitz

// Priessnitz jsou nejvíc o temné atmosféře Sudet, Umakart o svítícím, tančícím a zároveň stísněném městě, a Bombers jsou buranštití, živelní a upřímní.

// S Umakart jste na podzim tohoto roku vydali soundtrack k filmu Alois Nebel. Kdo všechno se na albu podílel?

JŠ: Scénickou hudbu napsal Petr Kružík s pomocí Ondřeje Ježka a písničky jsou od třech již zmíněných kapel, Umakart, Priessnitz a Bombers, s tím že je nazpívali různí interpreti, Václav Neckář, Vašek Koubek, Marie Rottrová a já.

// Jste textař a spoluautor titulní skladby Půlnoční. Na YouTube ji od konce září zhlédlo téměř 320 000 posluchačů. Na českých iTunes byla v říjnu na prvním místě mezi top10 nejkupovanějšími. Věřil jste v takový úspěch?

JŠ: V takové úspěch jsem vůbec nedoufal, ta písnička vznikala jako jedna z mnohých k divadelní hře, ke které jsme s Jardou Rudišem psali scénář. Ta hra se nakonec nerealizovala a Půlnoční zůstala volná. A když jsme potřebovali do dojemné vánoční scény filmu Alois Nebel píseň, byla to jasná volba. Mně se na tom nejvíc líbí, že si ji lidé našli povětšinou sami přes YouTube či Facebook.

// Půlnoční jste nabídli Václavovi Neckářovi. Proč právě jemu a jak reagoval?

JŠ: Vaška Neckáře si vybrala sama Květa, láska Aloise Nebela, už v původním knižním komiksu, se vyznává, že je jeho fanyнка. Pan Neckář reagoval vstřícně a profesionálně. Myslím, že mu dost seděl text.

// Přemýšlíte o další spolupráci s ním?

JŠ: Ano, děláme s Dušanem Neuwerthem pro něj nové písně, spíš v šansonové či baladické náladě. Jestli vše půjde tak, jak to máme na-

> někdo se stěhoval... Takže teď občas koncertujeme, užíváme si, že jsme zase spolu a doufáme, že najdeme čas na další tvorbu.

// S The Bombers jste se s písní Láska zúčastnili letošního ročníku ČeskýYouTube Fest, kde jste byli v top 9. Kdo vás přihlásil?

JŠ: To vůbec netuším, asi Atom, náš basák, Bombers už vlastně jako kapela nefungují, byl to takovej jednorázovej projekt, soundtrack k mému komiksu Bomber. Teď hrají buď sám, ale většinou s Dušanem Neuwerthem v gothic folkovém duetu, máme na repertoáru Umakart, Priessnitz i Bombers, a též na lidech testuju novinky.

ALOIS NEBEL

Režie se ujal debutující Tomáš Luňák, producentem filmu je Negativ.

V hlavní roli filmu natočeného formou rotoskopie uvidíte Miroslava Krobota. Světová premiéra proběhla na mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách o půlnoci ze 4. na 5. září. Film v ČR diváci poprvé viděli v Aloisově rodném Jeseňáku 20. září 2011.

„Slovo Nebel znamená Mlha, ale lze jej číst také obráceně – jako Leben, tedy Život. A o životě, který se nám občas ztrácí v mlze, je i tenhle příběh,“ říká spisovatel Jaroslav Rudiš.

Hlavní roli v železničním blues – černobílé komiksově trilogii Bílý Potok, Hlavní nádraží, Zlaté Hory – hraje Alois Nebel. >

Umakart

// Alois Nebel vznikl v hospodě, konkrétně U vystřeleného oka na Žižkově, kam jsme s Járou chodili na pivo a kuli plány.

> plánovaný, tak by nová deska Václava Neckáře mohla vyjít na jaře roku 2012 u firmy Supraphon.

// S Jaroslavem Rudišem jste autoři komiksu Alois Nebel. Kdy jste se dali dohromady a kde se nádražák Nebel narodil?

JŠ: Jako vše důležité co se v naší zemi upeče, i Alois Nebel vznikl v hospodě, konkrétně U vystřeleného oka na Žižkově, kam jsme s Járou chodili na pivo a kuli plány. Jeden z těch plánů byl i komiks, jen jsme nevěděli, o čem bude, až se nám jednou v tom hluku a cigaretovém kouři zjevil Alois.

// Rozpohybovat komiks, vyslat jej na plátna kin a vydat desku. Tušíl jste, že bude Alois tak umělecky tvárný?

JŠ: Adaptovat komiks do filmu se může zdát snadné, přece jen jsou to obrázky, ale opak je pravdou. V komiksu čas plyne jinak, můžete se zastavit, vrátit. Ale ve filmu se čas zastavit nedá,

snad jen zdánlivě, a vy se snažíte o nemožné, nacpat čtyři sta stránek příběhu do devadesáti minut filmu. Snad se nám to aspoň částečně podařilo.

// Film jste nejprve natočili s herci a poté překreslili. Jde jak o časově, tak jistě i finančně, náročnou techniku. Jak dlouho a za jaké podpory film vznikl?

JŠ: Jde o to, že děláte vlastně dva filmy, takže to bylo finančně náročné hlavně pro producenta, peníze sháněl u nás, ale hlavně v Evropě, je to klasická koprodukce. Samotná práce na filmu trvala přes dva roky, ale s přípravami, s psaním scénáře, asi pět let.

// Jak vnímáte spojení filmu a hudby?

JŠ: My jsme se snažili, aby hudba moc nevyčuhovala, aby spíš splývala se zvukem krajiny, nádraží nebo vlaků. To byl náš požadavek na Petra Kružíka a na zvukaře. Myslím, že se jim to povedlo. >

// Samotná práce na filmu trvala přes dva roky, ale s přípravami, s psaním scénáře, asi pět let.

> **// V jakých zemích se již Alois Nebel představil a do jakých se chystá?**

JŠ: Alois jezdí hlavně po filmových festivalech, zatím byl v Benátkách, v Torontu, v Londýně, ve Varšavě a další ho ještě čekají. Do distribuce ho koupila Francie a měl by se promítat v koprodukčních zemích na Slovensku a v Německu.

// Zastupován OSA jste již téměř 12 let. Jak byste charakterizoval a co si představíte pod pojmem autorské právo, nárok autora na ochranu jeho děl a třeba pirátství?

JŠ: Pocházím z původně rolnické rodiny, a proto moje představa je, že když něco zasadím, tak bych to i rád sklídl.

// Sere pes*?

(*hláška výhybkáře Wachka, pozn. redaktora)

JŠ: V tomhle případě nesere pes.

// Účastníte se akce Umění v metru. Nechybí v Praze více takových projektů?

JŠ: Myslím, že moderní současné město by mělo být přívětivé k lidem a doufám, že projekt Umění v metru je jen počátek podobných akcí.

// Považujete se spíše za výtvarníka nebo hudebníka?

JŠ: Obojí mě baví, když kreslím, vlastně relaxuji, dávám si pauzu s hudbou a naopak. Takže se moc nenuším.

// Kde prožijete letošní Vánoce? Budete mít, jako Nebel, kapra s bramborovým salátem?

JŠ: Doufám, že doma, poslední koncert máme s Priessnitz 22.12. a pak už jen klid, mír a samozřejmě taky kapr s bramborovým salátem.

// V neděli 26. února 2012 budu držet palce! Snad se Alois Nebel proslaví stejně jako Miloš Hrna.

JŠ: Díky, Alois nás už od svého vzniku pořád překvapuje, tak uvidíme, co vyvede tentokrát.

> Narozen ve znamení Vah roku 1948 ve Frývaldově, dříve Freiwaldau, nyní Jeseník. Celý život u dráhy, stejně jako jeho příbuzní. Sbírá jízdní řády, pije pivo, kouří a občas vidí v mize to, co jiní nevidí. Naposledy pracoval jako výpravčí v Bílém Potoce. Pak mu vlaky, projíždějící napříč celým stoletím, zatemnily mysl.

Kromě České republiky se film promítal v Benátkách, Torontu, Londýně a ve Varšavě. V únoru příštího roku svede boj o filmového Oscara.

www.aloisnebel.com

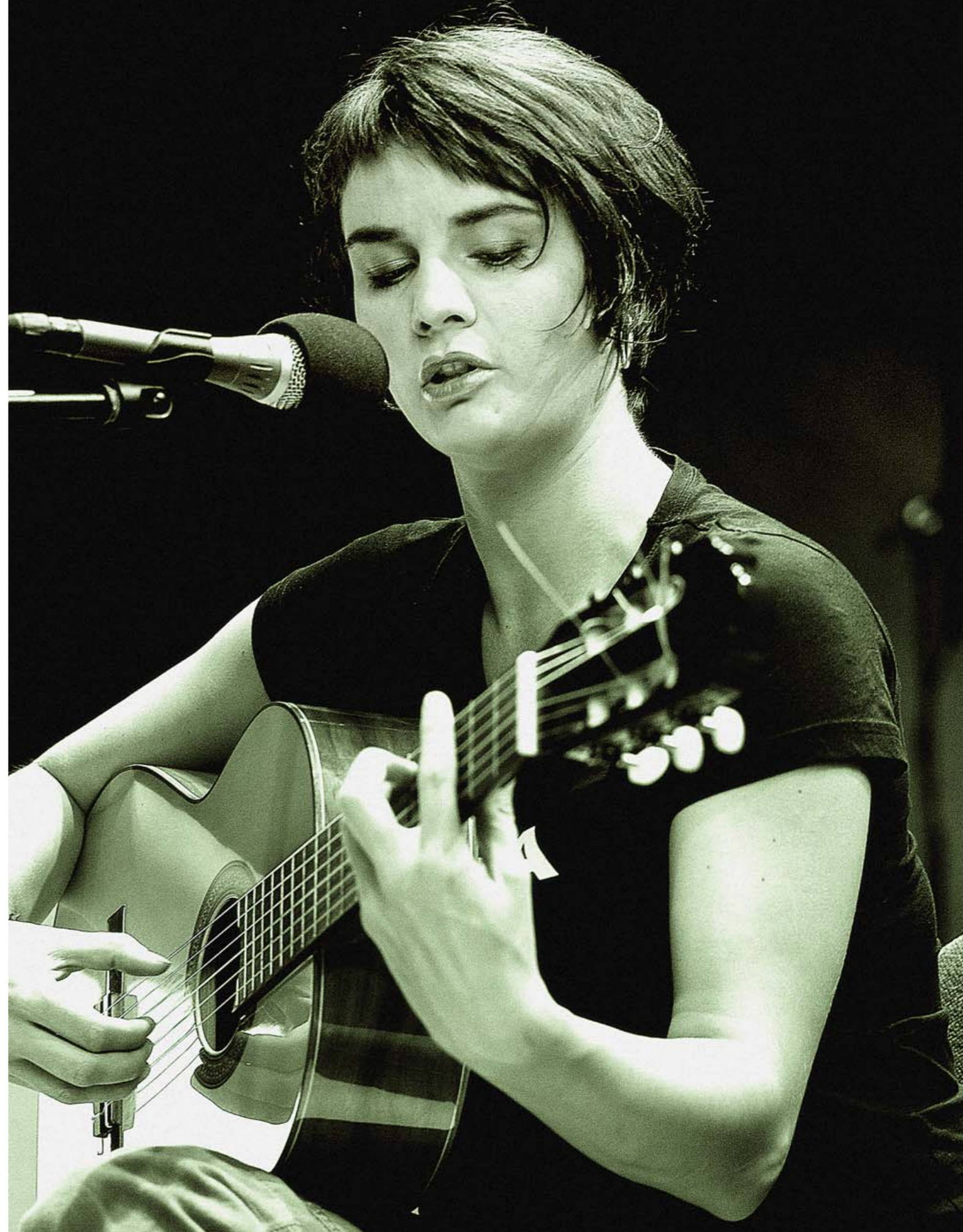
Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: ALENA HRBKOVÁ

OSA zastupována
od roku 1995

Zpěvačka, multiinstrumentalistka a autorka hudby i textů, začínala s převážně bluesově zabarveným repertoárem na ulici, kde ji v roce 1993 objevila zpěvačka Zuzana Navarová. Již tři dny na to byla Radůza představena širšímu publiku v Lucerně. V květnu téhož roku stála opět na pódiu pražské Lucerny jako předskokanka hvězdy amerického popu Suzanne Vegy.

Poté začala její užší spolupráce se skupinou Nerez, která trvala téměř dvě sezóny. Od ledna 1999 vystupovala v rámci Cabaretu Václava Koubka v Jazzclubu Železná. V roce 2001 dokončila studia na pražské konzervatoři, kde absolvovala studium skladby duchovní kantátou, kterou natočil Český rozhlas. V témže roce vyšlo její debutové album *Andělové z nebe*. Je autorkou scénické hudby k představení *Století touhy* (Divadlo Archa), *Lišák a Baron z Hopsapichu* (Divadlo v Celetné – Spolek Kašpar), *Tři sestry* (Dejvické divadlo), *Romeo a Jana* (Divadlo v Řeznické) a *Tanec na konci léta* (divadlo Opava).

Její hudba vychází částečně z šansonu, ale největší díl inspirace čerpá Radůza z folklóru a nálady městských odrhovaček, které v jejím syrovém podání nabízejí nečekané hudební i textařské obraty. Řadí se tak k silné generaci alternativní scény devadesátých let, která sklízí úspěchy nejen na domácích pódiiích, ale i v zahraničí. Rok 2010 je pro Radůzu přelomový. Založila vlastní label Radůza records, na kterém vydala album *Miluju vás*, které se drželo 5 týdnů v čele hitparády IFPI. Je to Radůzino zatím nejvyzrálejší a nejlepší album, které je velmi vřele přijímáno kritikou i širokým obecnstvem. Na svém labelu se Radůza chystá vydávat i jiné interprety – v současné době probíhá jednání s kladenskou kapelou Zrní. >

// ...ta harmonika tam pořád byla. Padla mi do oka a já zmámeně vešla do krámu a koupila si ji. Utratila jsem za ni peníze, které jsem měla na zařízení bytu.

> **// Žena s drátkama se tak často nevidí, čím si vás nástroj získal?**

RV: Přišla jsem k němu vlastně náhodou. Jednou mi Zuzka Navarová říkala, že viděla v bazaru senzační tahací harmoniku a že by si ji koupila, ale není příliš sportovně založená. A já prý ano, tak bych tam měla jít a tu harmoniku si koupit. Já jsem si myslela, že je to pěkně potrhlej nápad a tak jsem na to zapoměla a nechala to být. Jenže asi za týden jsem náhodou kolem toho bazaru šla a ta harmonika tam pořád byla. Padla mi do oka a já zmámeně vešla do krámu a koupila si ji. Utratila jsem za ni peníze, které jsem měla na zařízení bytu. Volala jsem tenkrát tatínkovi a říkala mu: „Hádej, co jsem si koupila?“ a on: „Židle?“ a já: „Ne, harmoniku!“ a tatínek na to: „No, tak když se na ní nenaučíš, tak můžeš aspoň sedět na futrálu!“ a já: „Ale ona futrál nemá!“ a tatínek: „Tak to se na ni budeš muset naučit!“ A tak jsem seděla celé léto na chalupě a tahala za měchy a v září jsem už hrála na koncertě.

// Jde o nástroj s velmi specifickým zvukem. Dokázala byste si pro svoji tvorbu představit jiný?

RV: Ano, nehraji pouze na harmoniku. Doprovázím se i na klavír, kytaru, dudy, které jsem si obohatila tím, že jsem si nechala vyrobit předničku tak, aby hrála v moll, což je u chodských dud rarita. Pan Konrády, který ty dudy vyráběl, říkal, že je to jeho první mollová přednička.

// V kolika letech jste na harmoniku začala hrát? V začátcích muselo být těžké přivyknout fyzické námaze hry na harmoniku. Trpěla jste?

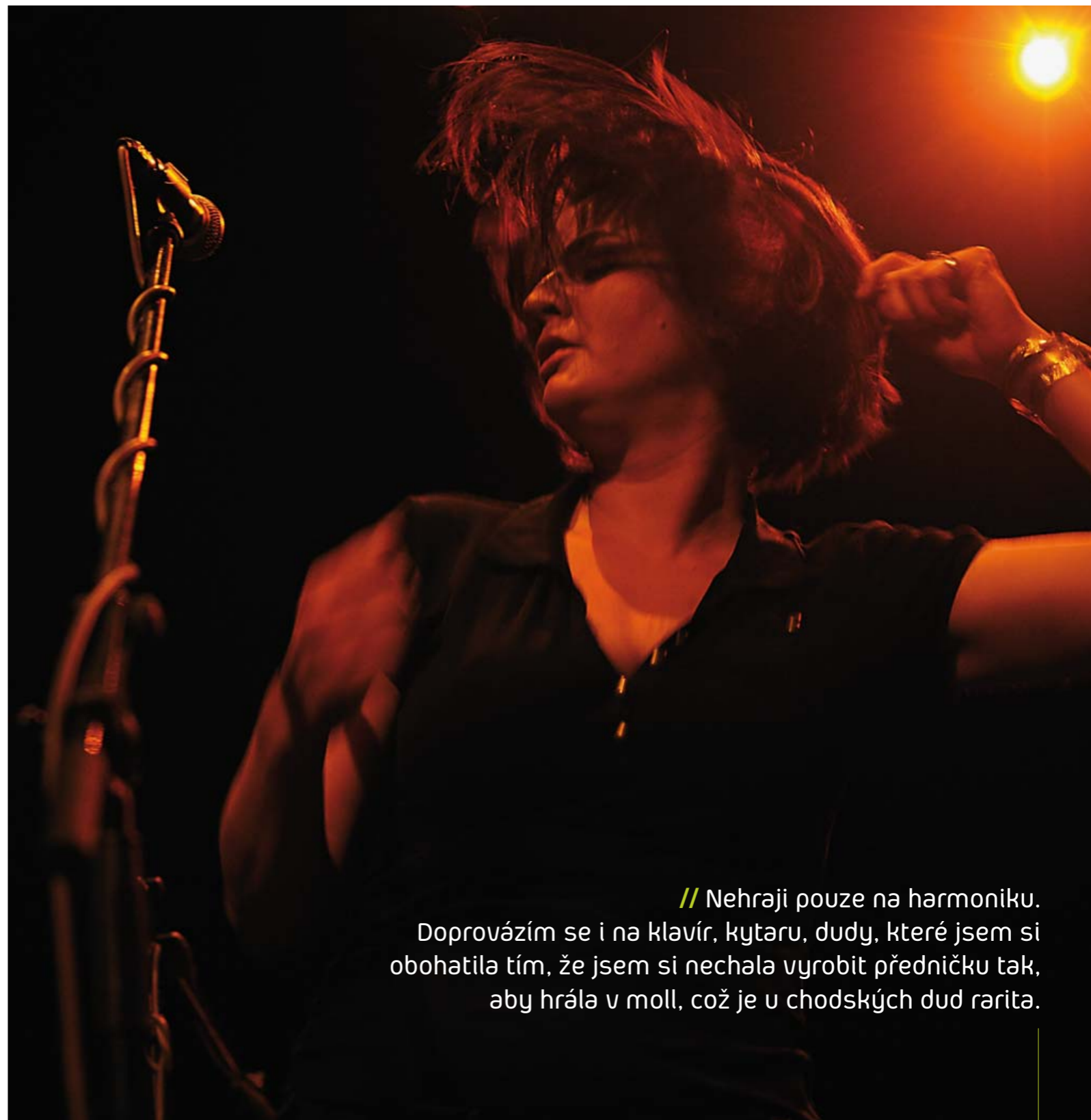
RV: Začala jsem hrát někdy v sedmadvaceti nebo osmadvaceti letech, takže to pro mě nebylo až tak fyzicky náročné. Jsem poměrně pevné tělesné konstituce.

// Znáte několik vašich kolegů, kolegů je však jako šafránu, nebo se pletu?

RV: Harmonikářek je také dost. Obzvláště v zahraničí, třeba v Itálii hodně příslušnic něžného pohlaví hraje na dubbot – to je lehounká diatonická harmonika a dají se s ní dělat divy, viděla jsem i spoustu harmonikářek v severských zemích, v Rusku, takže jistě je jich spousta. U nás zase naopak málo mužů hraje na harfu, což je velmi oblíbený nástroj například v Irsku.

// Jste samouk?

RV: To musí být slyšet! Ano, jsem samouk. >

// Nehraji pouze na harmoniku. Doprovázím se i na klavír, kytaru, dudy, které jsem si obohatila tím, že jsem si nechala vyrobit předničku tak, aby hrála v moll, což je u chodských dud rarita.

// Důležité pro mne bylo setkání se Zuzanou Navarovou, protože od ní jsem se naučila většinu věcí, které dodnes používám ve svém profesním životě.

> // Z ulice jste se téměř ze dne na den dostala na podium Lucerny. To je jak z nějakého filmu. Povvažujete to za zlom ve své kariéře?

RV: Nijak svoji kariéru nehodnotím a nesleduji, takže těžko mohu nějaký bod vyhodnotit jako zlomový. Důležité pro mne bylo setkání se Zuzanou Navarovou, protože od ní jsem se naučila většinu věcí, které dodnes používám ve svém profesním životě. Vlastně i to, co jsem se naučila na konzervatoři, jsem se naučila díky ní, protože to ona mne tam poslala.

// Na počátku 20. století byl akordeon na vrcholu společenské oblíbenosti. Jinak tomu je již dnes. Co je podle vás hlavním důvodem? Celkový nezájem znamená nedostatek učitelů a žáků, tím pádem nedostatek

nově vzniklých autorských děl? To by akordeon ovšem předurčovalo k postupnému vyhubení. Nebo je to nástroj tak specifický, že kromě začátku minulého století bude vždy již hrát pouze druhé housle? Anebo nespĺňuje požadavky posluchačů a současných hudebních trendů?

RV: Ale mně vůbec nepřipadá, že je akordeon na ústupu. Naopak – vypadá to, že znovu přichází do módy. Zním hned několik kapel, ve kterých mají akordeon. Jednu jsem viděla u nás na Kladně a byl to docela tvrdý rock, takže myslím, že použití akordeonu je velmi široké. Často za mnou chodí malé děti a říkají, že se učí hrát na akordeon, vlastně za mnou chodí i dospělí, kteří to jako děti nestihli, tak se teď začali učit pro radost. A v zahraničí je akordeon velmi oblíben ve všech hudebních žánrech.

// V roce 2010 jste založila vlastní label Radůza records. Proč?

RV: Protože jsem potrhla. Je s tím strašně moc práce. Ale chtěla jsem vyzkoušet, jaké to je, nést všechna rizika za svoji práci. Nakonec můj první počín v tomto vydavatelství – album Miluju vás – měl úspěch a já mohla vydat desku začínající kladenské kapele Zrní, která by jinak vydavatele asi hledala jen těžko.

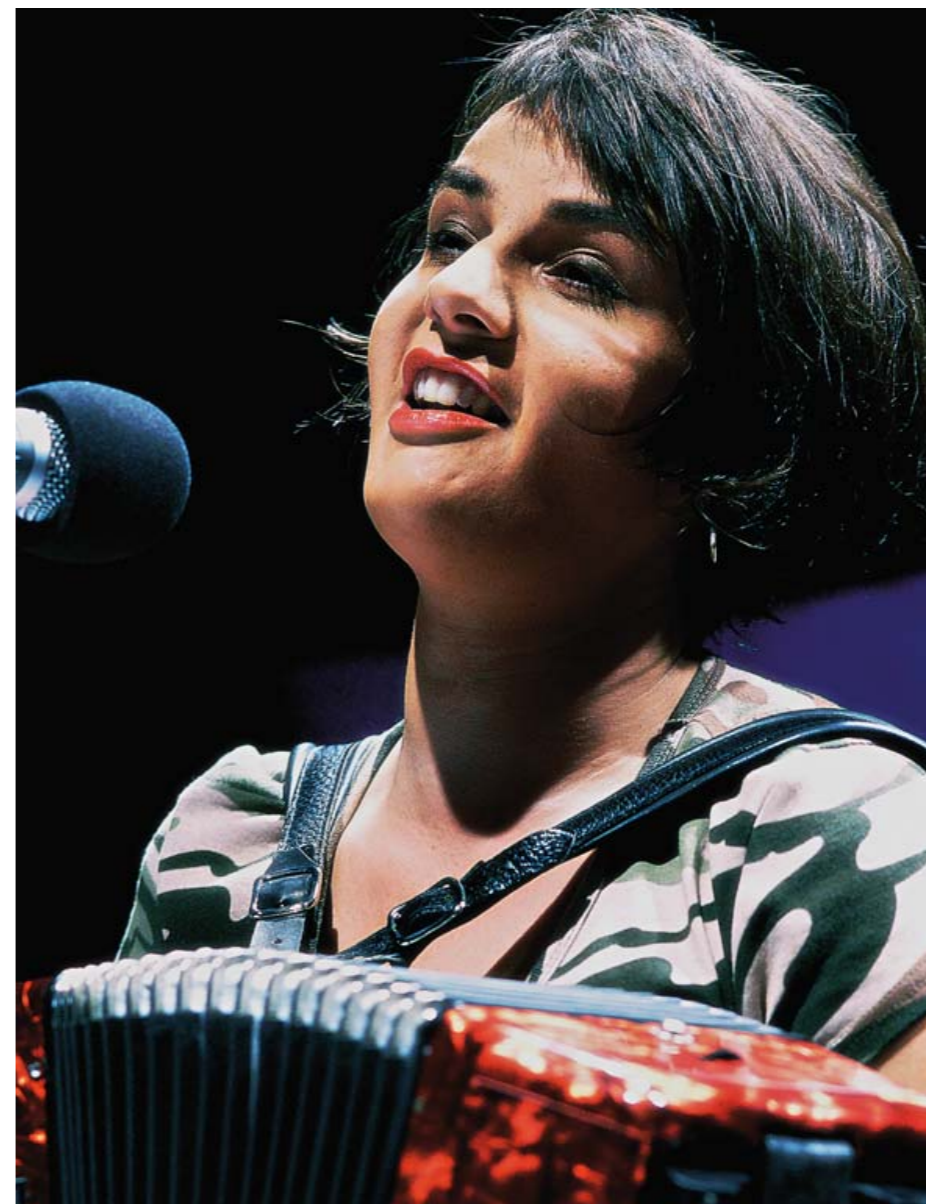
// Zkoušela jste oslovit i jiná hudební vydavatelství?

RV: Dlouhá léta jsem spolupracovala s vydavatelstvím Indies MG – vyšla u nich všechna má předchozí alba. Spolupráce to byla skvělá a pokračuje nadále i v tom, že mi Miloš Gruber zajišťuje distribuci a možná bude koproducentem příštího projektu – chystám se zjara natočit živé CD a DVD.

// V roce 2010 vyšla již pod Radůza records úspěšná a recenzemi opěvovaná deska Miluju vás. Dělá vám i po roce stejnou radost?

RV: Já svoje desky neposlouchám. Jen když se potřebuju naučit nějakou písničku, kterou jsem už zapomněla. Naposlouchám se jich při míchačce tolik, že pak už jsem ráda, že mám od toho pokoj. Tím, že písničky natočím, si vyčistím hlavu a můžu hned začít psát nové. Jakmile je album venku, dočista na něj zapomenu. Fakt. Když potřebuju vědět, kolik desek jsem vlastně natočila, musím se podívat na svůj web. A stejné je to i s termíny koncertů.

// Zastupovaná OSA jste již od roku 1995, to znamená, téměř od začátku své profesionální kariéry. Co vás vedlo k tomu nechat se zastupovat?

> **RV:** I k zastupování OSA mne přivedla Zuzana Navarová.

// Co vám zastupování OSA přináší, jak byste jej charakterizovala?

RV: OSA chrání moje autorská práva a v neposlední řadě eviduje moje písničky. Protože já jsem hrozně nepořádná a některé kousky existují opravdu jen v evidenci OSA.

// Kouzlu hromadné neosobní komunikace jste na chuť nepřišla. Podařilo se vám již účet na www.facebook.com zrušit?

RV: Ano, podařilo se mi ho definitivně zrušit, nikoli jen deaktivovat. Je nenávratně rozpuštěn.

// S čím přijdete před své fanoušky v příštím roce?

RV: Chtěla bych natočit záznam živého koncertu, byla bych ráda, kdyby se mi podařilo vydat nejen CD, ale i DVD, ale na to je potřeba sehnat peníze. Mám spoustu nových písniček, snažím se zdokonalit ve hře na duďu, mám nový akordeon a jsem z něj nadšená a také si zasloužím, abych na něj cvičila..., práce je pořád dost.

// Tím, že písničky natočím, si vyčistím hlavu a můžu hned začít psát nové. Jakmile je album venku, dočista na něj zapomenu. Fakt.

Což takhle dát si

akordeon?

Text: BOHUMIL BLÁHA
Foto: shutterstock.com

Je pravdou, že když se zeptám někoho, kdo navštěvuje základní školu, jestli ví, co je to akordeon, tak na mě kouká a neví, oč jde. Bohužel to došlo tak daleko, že učitelé na ZUŠ (Základní umělecká škola) nemají žáky, kteří by se na tento nástroj chtěli učit hrát a musí si doplňovat svůj úvazek výukou na klávesy. Proč to tak daleko došlo?

BOHUMIL BLÁHA

zastupován OSA
od 1. července 1971

Ještě po druhé světové válce se pořádaly celovečerní koncerty v Lucerně a akordeon byl u nás populární, ale potom nastal pomalu zvrát. V té době ještě nebyli odborní učitelé, tak podle toho také ta muzika vypadala.

Od roku 1950 v Praze vzniklo tzv. Lidové oddělení státní konzervatoře, kde se začalo učit odborně a na vysoké úrovni na akordeon a jiné nástroje. V té době zde učil Dr. prof. Josef Smetana, dirigent pražských divadel, a Dr. prof. Vachulka. Po absolvování konzervatoře, začali na školách učit fundovaní učitelé a od té doby šla úroveň po technické a přednesové stránce nahoru. V tomto období se hudební školy jmenovaly Lidové školy umění, později ZUŠ. Objevili se učitelé, kteří se proslavili tím, že měli úspěchy se svými žáky. Začali s nimi vítězit v ústředních kolech celostátní soutěže ZUŠ. Mezi první pro-

gresivní učitelé patřili: Stanislav Štěpán, Eva Rohanová, Marie Stiborová, Bohumil Bláha, Věra Zenkerová, Hana Miková, později Ladislav Kníže, Mgr. František Holec, uč. Blanka Poláková, zást. řed. Eva Kuklová, Mgr. Jana Halbychová Monika Fukasová, Ivana Laštovičková a celá řada dalších.

Největších úspěchů na Moravě dosahují učitelé: Květuše Krůčková, Martina Šrámková, Jarmila Hrubíšová, Eva Šteffková, Alena Kovářová, Jana Sapáková, Petr Zámečník a další.

Na státní konzervatoři v Praze, pod vedením prof. Vlacha, Josefa Smetany, Milana Bláhy a Průchy, jejich žáci vítězili i v mezinárodních soutěžích. Mezi nejlepší patří Ladislav Kníže, Petr a Pavel Drešerovi, Rudolf Suk, Jaromír Zámečník, Josef Hřebík, Jarmila Vlachová, Jana Bezpalcová, Jiří Lukeš a další.

Bohumil Bláha

prosazuje nový jedinečný způsob hry na akordeon, využívající celého rozsahu tohoto nástroje. Je vpravdě průkopníkem akordeonové hry 20. století a jeho styl se vyznačuje velkou osobitostí. Tvrdošijně a neúnavně hledá vlastní cestu, stále náročnější, modernější, přizpůsobenou požadavkům dnešní doby. Nádherného zvuku dosahuje za pomoci složitých jazzových akordů, jejichž poslech je požitekem pro všechny, kdo milují tento nástroj stejně jako on.

Hana Rydlová

V tomto oboru bylo slávy hodně, ale veřejná média rozhlas a televize si toho nepovšimly a mlčí do dnešní doby. Skoro vše se děje ilegálně. Jediným kladným příkladem byl prof. Deylovy konzervatoře hudby a redaktor na rádiu Praha Jan Ende (již dlouhá léta je v hudebním nebi). Dal možnost Milanu Bláhovi a Bohumilu Bláhovi (jmenovci). Tito akordeonisté hráli a hrají hlavně sólové populární skladby a Bohumil Bláha též hudbu ovlivněnou jazzem.

Tímto krátkým výčtem jsem došel k výsledku, že se akordeon skoro nehraje vůbec a tím se ztrácí do zapomnění, i když jeho tradice pramení od r. 1829, kdy si ho dal patentovat vídeňský nástrojář Demian.

Tento článek píše z toho důvodu, že chci tento nástroj pozvednout z ilegality a prezentuji zde učitele, akordeonisty, skladatele – aranžéry, recenzenty. V současnosti se Základní umělecké školy a jednotliví hráči prezentují na You Tube, mají zde ukázky sólové i souborové hry z veřejných koncertů a podobně.

Nejznámější pražské akordeonové soubory: Prako – pražský akordeonový a klávesový orchestr. Zakladatel a čestný umělecký vedoucí – Stanislav Štěpán. Dirigent a manažer orchestru je Slávek Glaser a akordeonový soubor Dalibor, šéf a vedoucí je Václav Třešňák. Tyto soubory pořádají pravidelné koncerty a tím se snaží tento nástroj prezentovat pro veřejnost.

// Tímto krátkým výčtem jsem došel k výsledku, že se akordeon skoro nehraje vůbec a tím se ztrácí do zapomnění...

Jako pedagog, akordeonista, skladatel – aranžér, publicista, vydavatel hudebních publikací a notograf, se celý svůj profesní život snažím prosadit akordeon jako zcela současný a moderního vyjádření schopný hudební nástroj.

Od roku 1979 jsem začal spolupracovat s hudebním vydavatelstvím Panton Praha, kde mi dal příležitost skladatelsky se prosadit, redaktor Bohumil Macák (akordeonista, skladatel – aranžér, fotograf). Vycítil, že tu jde o novum, které se tu prozatím ještě neobjevilo. Zde mi mimo notových publikací vyšla první LP gramodeska s názvem Chvilky s Akordeonem (1984). Na nahrávkách se skladatelsky objevila jména zastupovaná OSA: Jaroslav Ježek, Karel Komzák, Rudolf Matys, Vladimír Adamský, Miroslav Císař, Bohumil Macák, Bohumil Bláha.

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: DAGMAR KNEŘOVÁ

Ladislav Horák

// Jako jedna z prvních škol ve střední Evropě zavedla Pražská konzervatoř výuku hry na akordeon. Kdy a kdo se o to tehdy zasadil?

LH: Můžeme bez nadsázky konstatovat, že akordeonisté musejí být vděční odvaze a předvídatosti jednoho z nejrespektovanějších ředitelů v historii školy dr. Václava Holzknechta, který výuku nástroje, tehdy ještě přiřazeného do tzv. Lidového oddělení, v roce 1951 prosadil. Nutno podotknout, že vstup akordeonu do středního uměleckého školství byl na spadnutí, neb nástroj se stával velmi používaným a rozšířeným a nastala zřetelná potřeba vychovat kvalifikované učitele. Tím, kdo se chopil nelehkého úkolu zahájit praktickou výuku, byl varhaník, znamenitý organizátor a hudební teoretik dr. Ladislav Vachulka. Skutečným deus ex machina však byl autor první odborné publikace Základy nové techniky hry na akordeon a velká osobnost tehdejšího hudebního života – dr. Josef Smetana.

// I díky tomu se akordeon etabloval téměř do všech hudebních žánrů, že? Nepřineslo mu ale posledních 20 let lehce nejistou sezonu?

LH: Tak jako u jiných nástrojů díky expanzi a popularitě elektrofonických a elektronických nástrojů došlo k ochabnutí zájmu o akustický nástroj. Sám jsem vyučoval mnoho let na největší jihobavorské hudební škole a porovnával vývoj tohoto trendu u nás a v Německu. Jsem přesvědčen, že tendence návratu k „živému“ nástroji se tak jako v sousední zemi před sedmi osmi lety projevuje v současné době i u nás.

// Jaké možnosti nabízí studentům akordeonu současně nastavený školní systém v České republice? V čem byste ho případně pozměnil?

LH: Hra na akordeon se vyučuje na všech českých konzervatořích, v roce 2004 jsem stál u obnovení výuky nástroje na konzervatoři Jaroslava Ježka. Studenti se nyní mohou rozhodnout, jakým směrem se budou v hudbě ubírat. Nezastupitelný je systém základních uměleckých škol, který nám závidí v mnoha okolních státech. Změny by se mohly dotknout posílení hodinových dotací >

Absolvent Pražské konzervatoře a Zápačeské univerzity v Plzni. Během studií vítěz národní soutěže v Hořovicích (1990) a laureát mezinárodních soutěží v Andoře, Itálii a Španělsku (1987-1990). Koncertuje jak sólově, tak v duu s čelistou Petrem Nouzovským, v komorních sdruženích Trojanovo trio, Piazzolla Soloists a Bona Fide Tango, má na kontě koncerty i s dalšími komorními i orchestrálními soubory (např. FOK, Moravská filharmonie, Severočeská filharmonie, Sukův komorní orchestr, Pražský komorní orchestr, Komorní orchestr Dvořákova kraje, Praga Camerata, ...).

Má nahrávky ve studiích českého rozhlasu, natáčel pro české, španělské, italské i americké televizní společnosti. Je propagátorem a prvním interpretem skladeb jak soudobých českých a zahraničních autorů, tak i kompozicí slavného argentinského skladatele – Astora Piazzolly. Natočil CD Barevný svět akordeonu věnovaný soudobé hudbě, CD Století Václava Trojana a dvě CD s argentinským tangem. Pedagogicky je činný na Pražské konzervatoři, kde působí od roku 2005 ve funkci zástupce ředitele.

> v komorní a souborové hře. Vždyť to jsou právě oblasti, ve kterých se budou absolventi základního i středního uměleckého vzdělávání prakticky nejvíce pohybovat.

// ...a ve srovnání s výukou v sousedních zemích?

LH: Zde vidím náš velký deficit, který se musí neprodleně řešit: absence výuky akordeonu na vysoké umělecké škole u nás. Na rozdíl ode všech okolních států nemají mladí akordeonisté adekvátní pokračování studia. Prakticky to tedy znamená, že absolventi českých konzervatoří jsou nuceni odcházet za výukou na zahraniční školy (VŠMU Bratislava, německé a rakouské univerzity, všechny polské vysoké školy, akademie v severských zemích...). Snažíme se to nyní změnit a živě komunikujeme s vedením HAMU v Praze.

// Jaké české a zahraniční autory, užívající ve svých skladbách akordeon, byste zmínil?

LH: V české tvorbě určitě Václav Trojan, Bohuslav Martinů, E. F. Burian, Emil Hlobil, Jindřich Feld, Petr Fiala, Otmar Mácha, Jiří Teml. Na Pražské konzervatoři se daří spolupráci se skladatelským oddělením, o čemž svědčí kvalitní skladby Pavla Trojana, Eduarda Douši, Otomara Kvěcha, Bohuslava Řehoře. A víte, že akordeon používaly i světové osobnosti, jako P.I Čajkovský, S. Prokofjev, P. Hindemith, D. Milhaud, J. Francaix, L. Berio či I. Yun? A máme navzdory ani ne dvousetleté historii i svého klasika – Astora Piazzollu.

// Jaký cítíte v akordeonu potenciál, našla si ho nastupující generace?

LH: Harmonikové nástroje se stále vyvíjejí. Skladatele soudobé hudby i interprety určitě oslovuje velká škála zvukových i technických možností koncertního akordeonu s melodickým basem. Zájemci o folklor využijí heligónku, v tango orchestrech bandoneon, v irské hudbě concertinu, v ruské hudbě bajan. Mladí hudebníci poznávají, že jsou vítanými spoluhráči v komorních sdruženích, v kapelách různých stylů. Vybírají si ho z důvodu velké universálnosti.

// Pokud byste měl tu moc, co byste v tomto směru změnil?

LH: Vymazal bych v pamětech rudoarmějce s garmoškou vyhrávající na tanku a naopak bych připomněl hráče na akordeon v orchestrech Duka Ellingtona či Bennyho Goodmana. Ale to by byla jiná historie...

// Zde vidím náš velký deficit, který se musí neprodleně řešit: absence výuky akordeonu na vysoké umělecké škole u nás.

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: archiv KRYŠTOFA MAŘATKY

Kryštof Mařatka

„Prostor“ a „jinde“ jsou klíčová slova k přiblížení se poetickému světu Kryštofa Mařatky. Ve spolupráci s významnými mezinárodními sólisty, ansambly, festivaly a orchestry se jádro jeho uměleckého zájmu opírá především o tradiční etnickou hudbu, zrod lidského jazyka, pravěké umění s prvními hudebními projevy, či o světy více intimní a osobní jako jsou sny, kontemplace či vzpomínky stavěné jako alegorie na dětství prožité v totalitním režimu. Významnou roli v jeho tvůrčí práci hraje činnost dirigentská a tato spolupráce s orchestry z dirigentské pozice je cennou zkušeností do jeho skladatelské dílny.

Na Pražské konzervatoři vystudoval skladbu pod vedením Bohuslava Řehoře a Petra Ebena, klavír pak u dr. Kříže. Prostřednictvím stipendia Francouzského Institutu v Praze začal Kryštof Mařatka působit na hudební scéně v Paříži od r. 1994, kde, přitahován pozitivním postojem francouzských institucí a umělců k soudobé hudbě, převážně žije dodnes.

// Žijete a pracujete ve Francii. Co vás přimělo opustit Čechy a proč jste se rozhodl pro Francii?

KM: Roli hrálo několik okolností. V první řadě to byla změna politická, po pádu komunismu. Mně bylo osmnáct nebo devatenáct let a potřeboval jsem jakýsi rozhled, cítil jsem změnu a nastala doba jakési anarchie, hlavně na akademii. Já jsem potřeboval zázemí. Vznikla nová, nejistá situace. Chtěl jsem někam vyjet a získat „zkušenost ze světa“.

// Vnímáte Francii jako příhodnější zemi pro žití i z jiných, než pracovních důvodů? Očarovala vás něčím?

KM: Ne, to byla náhoda. Sice můj dědeček – sochař, Josef Mařatka – z Francie hodně čerpal, ale to nebyl ten důvod. V té době jsem jel několikrát na festival do Ameriky, měl jsem řadu francouzských přátel a také jsem se zde seznámil se svojí budoucí ženou – Karine Lethiec. Byla to tedy konstelace několika pozitivních věcí, které do sebe zapadly. V životě má člověk několik příležitostí, buď se jich chopí, nebo ne. Já jsem po tom sáhnul a vlastně jsem ne-

dokončil ani akademii. Řekl jsem si, buď a nebo a vyjel jsem do světa.

// Akademii jste opustil ve kterém ročníku?

KM: V prvním, vlastně během druhého ročníku, ten druhý jsem nedodělal. Studoval jsem u Petra Ebena, což byl světlý bod v tom všem. Ale i sám Petr Eben poté odešel. Byl to pocit toho, že se potřebuju podívat do světa a učit se nejen ve školní škamně, ale i ze setkání s muzikanty, autory, že se budu účastnit na hudebním životě v jiné metropoli. To bylo silnější v té době.

// Jel jste přímo do Paříže?

KM: Přímo do Paříže. Zažádal jsem o stipendium Francouzský Institut, který mi ho poskytl na dvouletý studijní pobyt. To mi velice pomohlo a chtěl jsem toho využít.

// Ve Francii jste navázal na přerušenu studiu nebo jste se od studia odtrhl jednou provždy?

KM: Od malička jsem chtěl být skladatelem a skladbu jsem na konzervatoři začal již ve třinácti letech, což bylo neobvyklé, většinou se se skladbou začíná až od osmnácti. Když nastala tato situace, už jsem nechtěl do žádných studijních chomoutů, chtěl jsem sám psát. Na žádnou školu jsem jít nechtěl, ale zároveň jsem potřeboval institucionální zázemí vůči tomu stipendiu. Proto jsem chodil na klavírní kurz a kurz hudební analýzy, ale ne na skladbu. Tu jsem si řekl, že se budu učit sám. V kompozici je moment, kdy je třeba opustit ten pedagogický dohled a jet po vlastní koleji. Byl jsem o tom přesvědčen

a dodnes toho nelituji. Je to osobní rozhodnutí. Jistě to má ale každý jinak. Ještě bych chtěl dodat, že kromě pana Ebena jsem měl na konzervatoři štěstí i na pana profesora Bohuslava Řehoře. Ten to vycítil instinktivně a vedl mě tak, že mě pouze poslouchal a spíše mi byl partnerem, než pedagogem. Nechal mi prostor. V mém rozhodnutí mě podporoval. Byli jsme stále v kontaktu. Vždy, když jsem navštívil Prahu, moje první kroky mířily tam. Rád mě uvítal, popovídali jsme si. Sledoval tu moji aktivitu zpovzdálí. Hodnota pedagogická má v tomto ohledu daleko hlubší význam a nezasahuje pouze do do studia. Správný pedagog by měl umět toto vytvořit u svých studentů. Tento vklad pak trvá po celý život.

// Musí se podle vás člověk skladatelem narodit?

KM: Chtělo by se říci, že ano. Je to výsledek několika parametrů. Vlohy mít rozhodně musíte, to se nedá naučit. S něčím se člověk narodí, například vnitřní slyšení, schopnost zapamatovat si zvuky, to jsou věci, které jsou dány od Boha. To ale nestačí, musí tam být práce, píle a trošku štěstí taky.

// Ve třinácti letech jste nastoupil na konzervatoř, tehdy začala vaše hudební kariéra?

KM: No, to bylo o hodně dřív. Za to vděčím tatínkovi, všechny děti jsme se učili hrát na klavír nebo na housle. Od sedmi let jsem hodně času trávil s klavírem, ale ne tak, že jsem cvičil, ale že jsem rád improvizoval. Napodoboval jsem zvuky, skladby, které jsem před tím slyšel v Rudolfinu. Mám >

> velmi dobrou hudební paměť. Tatínek usoudil, že mám vlohy, našel mi soukromého učitele, ten mě zasvětil do zápisu a kompozičních disciplín. Od 8 let jsem chtěl být vlastně skladatel. Měl jsem ten luxus, že jsem nebyl postaven před otázku, co mám v životě dělat, ale bylo to evidentní. Považuji to za štěstí.

// V čem se změnil váš život ve Francii?

KM: Je to velký, zásadní rozdíl, který bohužel trvá i dodnes, i když v menší míře než před cca 15 lety. Je to dáno hudebními poměry pražského a pařížského hudebního světa. Nemohu si pomoci, když jsem přijel do Paříže, měl jsem dojem, že jako skladatel náhle „existuji“. V očích druhých, publika a hlavně interpretů o to, co dělám, má někdo zájem, někdo o to stojí. Je to přirozenou součástí hudebního života. V Praze jsem tento pocit neměl. Většinou jsem se setkal s letargií. Často jsem měl dojem, že hudební tvorba je na periférii zájmu. Jde to bohužel hodně z řad samotných interpretů. A nedávno jsem se přesvědčil, že to nebývá až tak často z řad publika, což je většinou argument organizátorů koncertů. Je to falešný předpoklad, že publikum na to není zvědavé. Publikum je zvědavé. A zvidavé. Nelze z něho dělat konzumní stádo, jehož pastýř nedopřeje svým ovečkám čerstvou trávu. Ta se ovšem musí hledat i za cenu občasných zbloudění a zklamání. Ale život za to přeci stojí, ne? Ten risk a odpovědnost muzikantů a organizátorů

postavit se za novou vznikající hudbu u nás trochu chybí. I když se situace lepší, nerad bych stále jen kritizoval. Nedávno jsem měl v Praze dva koncerty, které mě z tohoto vyvedly, takže jsem sledoval jisté zlepšení. Je fakt, že to jde velice pomalu. Představoval jsem si, že to půjde rychleji. Zřejmě je to dáno generačně. Bohužel propast, která tady vznikla po druhé světové válce do roku 1989, pocítujeme dodnes. Ta trvá i v jiných sférách a mělo by být především radostí a pak teprve břemenem českého hudebního světa tuto propast zdlouhat. Měla by být výzvou, inspirací, partnerem v duelu. Jistá opatrnost vůči novým věcem je celosvětový fenomén. Člověk raději přijímá to, co už zná. U nás to bylo umocněno navíc státní řízenou politikou a komunistickým řízením kultury. Tyto stopy ještě budou dlouho patrné. Veliký rozdíl mezi Francií a Českou republikou je znát v kontinuitě univerzálních hodnot. Francie má kulturní život zakořeněný v sobě. Její tra-

Z jeho skladeb nelze opomenout klarinetový koncert Luminarium, který vyhrál cenu Grand Prix Tansman a Cenu diváků na 4. ročníku Mezinárodního festivalu hudebních osobností v polské Lodži. V roce 2007 získal Kryštof Mařatka hlavní cenu na Mezinárodním festivalu Šanghaiské jaro za skladbu Chant G'hai, která byla uvedena též v rámci zahájení EXPO 2010. V témže roce mu byla také Francouzskou akademii umění udělena cena Pierra Cardina. V následujících měsících vyjde jeho monografické CD u firmy DUX. Mařatkova díla vydává francouzské nakladatelství Jobert – Paris.

dice je neporušená už po několik staletí. V naší historii byla tato kontinuita neustále narušována.

// Jak rychle a případně s jakými obtížemi jste se etabloval ve Francii? Mám na mysli jak po profesní, tak soukromé stránce?

KM: Měl jsem v tom štěstí, seznámil jsem se se svojí ženou, která je z hudební rodiny. Dostal jsem se vlastně z nehudbní rodiny v Čechách do hudební rodiny do Francie, což byla velká změna, která mně pomohla. Snažil jsem se nezklamát. Hodně jsem navštěvoval koncerty, seznamoval se s hudebníky, studoval partitury. Relativně rychle jsem dostal nabídku napsat skladbu pro soutěž smyčcových kvartet Evian. Je to slavná soutěž, která dává interpretům povinnou skladbu od žijícího autora. To byla první významná zakázka. Poté jsem měl možnost to dál rozvíjet. O každou skladbu/zakázku bylo třeba bojovat. Získat zakázku, aby se dobře provedla, aby se vydala a tak dále. To je ale

// Ten risk a odpovědnost muzikantů a organizátorů postavit se za novou vznikající hudbu u nás trochu chybí.

znakem naší skladatelské profese. Je to risk, člověk musí přijmout, že dělá skladbu se vším, co k to-mu patří. Musíte to zařídit tak, aby se to, co napíšete, hrálo. Je třeba se o to starat. Samo z nebe to nespadne.

// Byl jste zastupován OSA, nyní jste u francouzské ochranné organizace SACEM. Můžete tedy srovnávat.

KM: Bohužel nebudu schopen asi odpovědět, pro mě je to docela dávnou, co jsem odešel a nejsem natolik obeznámen, co aktuálně OSA dělá.

// Jaký je vlastně obecně váš názor na autorská práva, jejich ochranu, užívání a existenci ochranných organizací po celém světě?

KM: Sám jsem členem komise (commission de la musique symphonique) ve francouzské SACEM. Ochranné organizace odvádějí ohromně záslužnou činnost. Ochrana autorských práv je zásadní věc, jsou pro mě nejdůležitějším finančním zdrojem. Bohužel i dnes se setkávám s názorem, že se mě lidé ptají, jak si vydělám na živobytí? Že dobře dělám tu muziku, ale čím se opravdu živím? Lidem připadá divné, že za skladbu, kterou napíši, mám mít zaplacenou a poté i za její veřejné užití. Leckdy je nenapadne, že by měl mít autor za mnohaměsíční práci honorář. Když jdete do pekařství pro chleba, tak zaplatíte za práci tomu, kdo chleba upeče, a když někdo chce novou skladbu, měl by zaplatit za její vznik. A poté, co se skladba veřejně provede, měla by se autorská práva rozdělit mezi autora, nakladatele, textaře a další. To je přirozené.

// Na jaké bázi zmíněná komise funguje, jaké má cíle?

KM: Čemu my říkáme v Čechách vážná hudba je ve francouzské SACEM hudba symfonická, je to lehce zavádějící, protože se nejedná se o symfonickou hudbu, ale vážnou. Jde o platformu vzájemné reflexe, prostor pro debatu o soudobé hudbě, o nově vzniklých projektech a událostech. Využijí zde příležitosti – pokud by byl ze strany OSA zájem zúčastnit se našeho zasedání, dalo by se zorganizovat společné setkání u nás v Paříži. Jde o setkání a výměnu názorů.

// Dokázal byste srovnat chování a povědomí Čechů a Francouzů co se existence a ochrany autorských práv týče? >

> **KM:** Nejsem si jist, do jaké míry si běžný občan dokáže představit, že nějaká autorská práva existují. V hudebním světě by to ale mělo být samozřejmostí. Nemohu ale porovnávat mezi Čechy a Francouzi, nemám dostatek zkušeností.

// Vaše notové zápisy vydalo hudební nakladatelství Jobert. Jak spolupráci hodnotíte?

KM: Pro mě je to velmi důležité. Já píši noty v ruce, tužkou a potřebuji grafika, který ze zápisu udělá tištěnou partituru. Můj vydavatel toto vše zaopatří. Je to také otázka distribuce, když hraji mé skladby v Torontu, ve Finsku, v Rusku nebo kdekoli jinde, on za mne toto řeší a rozesílá orchestrální party.

// Kromě skládání zároveň dirigujete. Chtěl jste mít dokonalejší dohled nad svými díly?

KM: Převážně je to z radosti. Je fakt, že někdy, když vidím, jak skladbu provádí někdo jiný, raději bych na tom podiu stál sám. Neprovádím jenom svoje skladby. Když mám příležitost, neodmítnu nabídku, zúčastnit se celovečerního programu, na kterém je běžný repertoár, i skladby jiných žijících autorů. Je to také ohromné obohacení do mé skladatelské dílny.

// Jak často se během roku k dirigování dostanete?

KM: Rozhodně nechci vést dirigentskou kariéru, dejme tomu, že tak 8–10 koncertů do roka od-diriguji.

// Český dirigentský vzor?

KM: Jako první mě napadne Karel Ančerl. To byl génius a sám skladatel. Mám takový vztah k němu. Několikrát jsem byl v Torontu a tamní symfonický orchestr hrál několikrát moje skladby, sám jsem je dirigoval a vlastně Karel Ančerl tam končil svou kariéru. Oni k němu mají také veliký vztah. Ančerl tam zanechal velice živou stopu a jejich uvádění české muziky v Torontu je dosti časté. Zároveň tam mají Ančerlovu knihovnu s jeho partiturami, poznámkami. To přidávám pouze jako bonbonek navíc. Karel Ančerl je pro mě rozhodně veliký vzor.

// Měl na vaše skladatelské působení svůj podíl i váš dědeček Josef Mařatka? Vedl vás k umění?

// „Janáček. A to nejen skladbami, ale vůbec – tvůrčí etikou, uměleckým postojem, tím, jak by měl skladatel vůči sobě a okolí vystupovat.“

KM: Svého dědečka jsem bohužel nezažil, narodil jsem se padesát let po jeho smrti. Dědeček se narodil v Žitné ulici v Praze, ve stejném domě, kde žil Antonín Dvořák, takže se spolu velice dobře znali. Když chtěl dědeček nastoupit na konzervatoř na trubku, tak mu Dvořák napsal doporučení. Poté z toho sešlo a dědeček si vybral sochařinu. Když Dvořák umřel, dědeček se vrátil zrovna od Rodina z Paříže, a šňal Dvořákovu posmrtnou masku. Ten otisk máme ještě někde doma. Na základě toho vytvořil bustu Antonína Dvořáka, která je ve vstupní hale do Rudolfiny.

// Jací hudební skladatelé, ať už čeští nebo zahraniční, vás ovlivňovali?

KM: Zásadním způsobem hlavně jeden: Janáček. A to nejen skladbami, ale vůbec – tvůrčí etikou, uměleckým postojem, tím, jak by měl skladatel vůči sobě a okolí vystupovat. Zrcadlením života a pozorováním všeho kolem mě Janáček přitahuje dodnes. Je to má životní lekce. Sám jsem studoval a mám v repertoáru celé jeho klavírní dílo.

// Píšete spíše na objednávku? Jakou máte zkušenost se zadavateli?

KM: Víím, co bych tak chtěl psát, pak se to snažím zorganizovat tak, aby z toho vznikla objednávka, aby se to zahrálo a mohl jsem z toho také žít. To je asi nejlepší postup. Naposledy, to jsem byl v Praze, to bylo ale jinak. To jsem pracoval na Harfovém koncertu pro Janu Bouškovou. Přišla za mnou, že by ode mě ráda měla harfový koncert a já na harfu před tím ani nepomyslel. Začal jsem nad tím uvažovat, nejdříve jsem jí to odřekl, že to nechci, pak jsem o tom přemýšlel a nakonec jsem se překonal a k té harfě jsem se dostal a byl ucarován jejími možnostmi a zvukem. Tady byla tedy prvotním impulsem Jana Boušková.

// Do jaké míry na sebe necháte zadavatele skladby „tlačit“? Kdyby tlak překročil mez, odřekl byste?

KM: Asi ano. To je na dohodě. Těžko říci. Je fakt, že když dostanu objednávku, snažím si podmínky domluvit co nejpřesněji a co nejrychleji, aby nevznikaly neshody. Jsem spíš typ autora, který píše pomalu, maximálně tak dvě skladby do roka, více ne. Pak musím být připraven na to, říci ne dalším nabídkám, i lákavým. Člověk musí umět říci „ne“, aby pak to „ano“, když přijde, bylo na svém místě.

// Píšete nyní již pouze na objednávku? KM: Ano.

// Co právě připravujete, co máte rozpracované?

KM: Dokončil jsem smyčcový kvartet Kniha popela pro Pražákovu kvarteto, který se bude uvádět ve Francii příští rok a v Praze bychom ho též měli uslyšet. Z těch větších skladeb dodělávám Vábení, rituál pravěkých zkamenělin člověka pro smíšený sbor a orchestr. Je to třetí část trilogie, kterou koncipuji již od roku 2002. První část se jmenuje Otisk (pro symfonický orchestr), druhá část Zvěrohra (soprán a orchestr) a třetí je Vábení (sbor a orchestr). Premiéru budu dirigovat příští rok v Polsku. Poté přijde provedení v Torontu, Paříži a v Praze na Pražském Jaru v roce 2013. V příštích měsících mi u firmy DUX vyjde monografické CD s pařížským Ensemble Calliopee.

// Kdy vás uvidíme a uslyšíme v Praze?

KM: V Praze jsem byl naposledy 12. října 2011 v Rudolfinu, na zahajovacím koncertu Pražské komorní filharmonie. Další příležitost bude pravděpodobně až příští rok se zmiňovaným smyčcovým kvartetem. Ale možná to bude dříve, avšak za zcela jiných okolností: natočil jsem film Z tvého života o svém tatínkovi: dr. Zdeňku Mařatkoví, který minulý rok zemřel ve svých 96 letech! Intimně pojatý rodinný dokument o otci, významném českém lékaři, jenž prošel celým dvacátým stoletím, do- dělávám s přáteli na FAMU za podpory Fondu pro českou kinematografii. Budu doufat, že se tomuto filmu snad dostane příležitosti důstojného uplatnění.

foto: TV Barrandov

TO BYL NÁŠ
HIT

Zdroj: TV BARRANDOV
Připravil: LUKÁŠ PAULŮ, VLADIMÍR VEGRICHT

foto: archiv OSA

TV Barrandov v divácké soutěži To byl náš hit mapuje hudební scénu od dob první republiky až po současnost. Na svém konci potom vyhlásí nejoblíbenější českou skladbu tohoto období.

Televizní show odstartovala 3. října 2011 a celkem bylo odvysíláno 11 dílů. Zúčastnit soutěže se mohou pouze hity českých autorů, popřípadě píseň, která byla v originální verzi komponována pro českého interpreta.

Od srpna do září diváci nominovali své nejoblíbenější hity, přičemž hlasovalo celkem 39 741 lidí. V internetovém hlasování zvítězila skladba *Holubí dům*, pro kterou hlasoval každý desátý divák.

Nejúspěšnějším hitmakerem je **Karel Svoboda**, jehož skladby se objevují v desíctce nejžádanějších hitů čtyř dekad a filmů. Z textařů jsou nejúspěšnějšími **Pavel Vrba**, **Zdeněk Borovec**, **Jiří Štaidl** a **Zdeněk Rytíř**.

V jednotlivých dekadách a žánrových kategoriích soupeřily tyto skladby: →

Modře jsou vyznačeny písně, které postoupily do semifinálových kol, která se uskutečnila v pondělí 28. 11. a 5. 12. Finále soutěže proběhlo v pondělí 12. prosince (po uzávěrce zimního čísla Autor in).

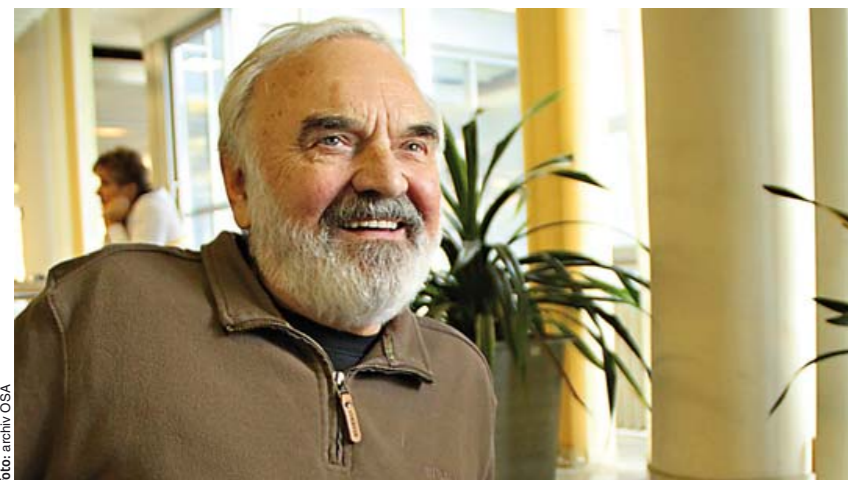

foto: archiv OSA

> 60. léta

- **Stín katedrál**
skladatel: Karel Svoboda
textář: Ivo Fischer
- **Trezor**
skladatel: Ladislav Štaidl
textář: Rostislav Černý
- **Nechte zvony znít**
skladatel: Karel Svoboda,
textář: Zdeněk Rytíř
- **Bláznova ukolébavka**
skladatel: Pavel Dydovič
textář: František Řebíček
- **Anděl**
skladatel: Petr Janda
textář: Zdeněk Rytíř
- **Já budu chodit po špičkách**
skladatel: Petr Novák
textář: Ivo Plicka
- **Ach, ta láska nebeská**
skladatel: Jiří Šlitř
textář: Jiří Suchý

70. léta

- **Až**
skladatel: Oldřich Říha
textář: Ladislav Vostárek
- **Holubí dům**
skladatel: Jaroslav Uhlíř
textář: Zdeněk Svěrák
- **Řeka lásky**
skladatel: Jaroslav Wykrent
textář: Jaroslav Wykrent
- **Kávu si osladím**
skladatel: Ladislav Štaidl
textář: Jiří Štaidl
- **Dlouhá bílá žhnoucí kometa**
skladatel: Karel Svoboda
textář: Jaroslav Machec
- **Studánko stříbrná**
skladatel: Karel Svoboda,
textář: Zdeněk Borovec
- **Jožin z Bažin**
skladatel: Ivan Mládek
textář: Ivan Mládek

foto: Jakub Luvářík

foto: archiv rodiny Vrbových

foto: archiv rodiny Štaidlů

80. léta

- **Nonstop**
skladatel: Zdeněk Barták
textář: Eduard Pergner
- **Za všechno může čas**
skladatel: Lenka Filipová
textář: Zdeněk Rytíř
- **Čau, láska**
skladatel: Karel Svoboda
textář: Karel Šíp
- **Hurikán**
skladatel: Dalibor Janda
textář: Jan Krůta
- **Ráchel**
skladatel: Petr Muk, Jan Vozáry,
Dušan Vozáry
skladatel a textář: Petr Kučera
- **Variace na renesanční téma**
skladatel: Vladimír Mišík
textář: Václav Hrabě
- **Holky z naší školky**
skladatel: Karel Vágner
textář: Pavel Žák

90. léta

- **Hrobař**
skladatel a textář: Pavel Ivanovský, Jaroslav Bobowski, Michal Vašica, Daniel Hrnčířík, Martin Motýl
- **Divám se, dívám**
skladatel: Petr Hapka
textář: Michal Horáček
- **Černí andělé**
skladatel a textář: David Koller, Michal Dvořák, PBCH, Robert Kodym
- **Když muž se ženou snídá**
skladatel: Pavol Habera
textář: Karel Šíp
- **Sbírka zvadlejších růží**
skladatel a textář: Robert Kodym
- **Země vzdálená**
skladatel: Michal Pavlíček
textář: Ivan Hlas
- **Život je takovej**
skladatel a textář: František Moravec, Tomáš Karásek, Luděk Pallat, Tomáš Doležal
textář: Jiří Brábník

Současnost

- Pohoda
skladatel: Tomáš Krulich
textář: Milan Špalek
- **Tančíš sama**
skladatel a textář: Petr Muk
- Ještě, že tě lásko, mám
skladatel: Karel Svoboda
textář: Petr Šiška
- Hříšná těla, křídla motýlí
skladatel a textář: Oskar Petr
- Touha
skladatel a textář: Daniel Landa
- Dlouhá noc
skladatel: Michal David
textář: Hana Sorrosová
- Most přes minulost
skladatel: Ondřej Soukup
textář: Gabriela Osvaldová

Film

- Na kolena
skladatel a textář: Ivan Hlas
- Život je jen náhoda
skladatel: Jaroslav Ježek
textář: Jiří Voskovec, Jan Werich
- **Discopříběh**
skladatel: Michal David
textář: Eduard Pergner
- Můj čas
skladatel: Petr Orm, Pavel Orm
textář: Zdeněk Borovec
- Lásko má, já stůňu
skladatel: Karel Svoboda
textář: Jiří Štádl
- Severní vítr
skladatel: Jaroslav Uhlíř
textář: Zdeněk Svěrák
- Сахана
skladatel: Angelo Michajlov
textář: Pavel Kopta

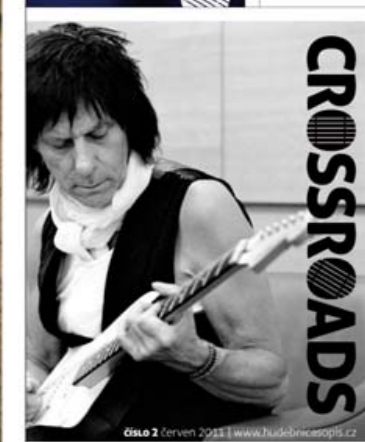
Pro pamětníky

- David a Goliáš
skladatel: Jaroslav Ježek
textář: Jiří Voskovec, Jan Werich
- Niagara
skladatel: Eduard Ingriš
textář: Josef Chlumecký
- Klobouk ve křoví
skladatel: Jaroslav Ježek
textář: Jiří Voskovec, Jan Werich
- Noční motýl
zpracovatel: Roman Blahník
skladatel: Johann Strauss ml.
textář: Ladislav K. M. Walló
- Nebe na zemi
skladatel: Jaroslav Ježek
textář: Jiří Voskovec, Jan Werich
- Po starých zámeckých schodech
skladatel a textář: Karel Hašler
- Česká písnička
skladatel a textář: Karel Hašler

NOVÝ ELEKTRONICKÝ HUDEBNÍ ČASOPIS

BLUES / JAZZ / WORLD MUSIC /
ROCK / ALTERNATIVNÍ HUDBA
PROFILOVÉ ČLÁNKY /
ROZHOVORY / RECENZE ALB,
KONCERTŮ a KNIH /
BONUSOVÝ PROGRAM
PRO PŘEDPLATITELE
ROČNÍ PŘEDPLATNÉ
POUZE 360 Kč

CROSSROADS

www.hudebnicasopis.cz

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: IVAN MALÝ, LUKÁŠ PAULŮ

Peter Györfi

Duchovní Španělské synagogy, viceprezident Federace židovských obcí a dobrovolník několika rad židovských světových organizací. V Čechách působí v otevřené komunitě Bejt Praha. Je autorem a organizátorem světově unikátního projektu *Koncert Světlo porozumění*[®], jehož je OSA již druhý rok partnerem. Duchovně zaměřený projekt probíhá zároveň v kostele sv. Ducha a ve Španělské synagoze na Starém Městě Pražském. Projekt se koná již šestým rokem. Na letošním ročníku vystoupili například Bára Basiková nebo Michal Pavlíček.

// Popište, jak projekt Světlo porozumění probíhá a jaký je jeho obsah.

PG: Světlo porozumění[®] je jedinečný koncert, který probíhá netradičním způsobem, a to simultánně, ve Španělské synagoze a v kostele sv. Ducha na Starém Městě, ve dvou největších svatostáncích evropských monoteistických náboženství. V budovách, které v malebném prostředí Starého Města stojí v unikátním, symbolickém sousedství. Právě i ona symbolika, láska k hudbě, umění a potřeba vytvořit projekt, kde Porozumění bude hlavní spojovací linkou, mě přivedla k tomu uspořádat koncert na oslavu lidské pospolitosti a solidarity právě tam.

Porozumění probíhá nejen mezi posluchači v kostele a synagoze, ale také mezi jednotlivými interprety, které vybírám z různých koutů žánrového spektra, reprezentující rozdílné hudební žánry.

Každoročně koncert Světlo porozumění[®] přiláká stovky lidí, kteří mají možnost slyšet směrů nejrůznějších hudebních forem od klasické hudby, jazzu, alternativní hudby až po rock. Mezi interprety minulých let patřili např.: Iva Bittová, Marian Varga, Pavel Šporcl, Dan Bárta, Bára Basiková, Michal Pavlíček, Zdeněk Bína, Varhan Orchestrovic Bauer, Makedonský orchestr orientální hudby, Okamžitý filmový orchestr, sbor Chrám sv. Ducha, sbor Mikrochor a mno-

> ho mnoho dalších ze zemí reprezentujících všechny světadíly (samozřejmě mimo Antarktidy).

// Co vás vedlo k myšlence připravit takovýto projekt?

PG: Rád spolupracuji s lidmi, snažím se otvírat prostor k novým otázkám a postojům, které se týkají společenských hodnot. Navíc si myslím, že v určitém pohledu není nic krásnější než umění/ hudba, (samozřejmě kromě láskyplné a podporující rodiny), což je jistě subjektivní postoj k životu, nicméně nepoznám žádnou jinou lidskou činnost, která by fungovala tak silně jako hudba. Během několika sekund dokáže změnit emoce milionů lidí. Zahrajete něco arabského, afrického, klasiku či něco moderního a lidi se začnou určitým způsobem chovat, začnou gestikulovat, tancovat, smát se, plakat. Jako Slovák, Žid a duchovní Španělské synagogy žijící v Praze, jako člověk milující Tatry, Prahu a Košice, jsem chtěl využít hudbu v mých jednotlivých identitách – a tím spojit duchovní a umělecký život.

Téměř každý den, většinou na svátek Šabat, chodím po Věžeňské ulici okolo kostela sv. Ducha a Rónovy sochy Franze Kafky. Kafka tomu dodává taky ten „melting pot element“. Byl to Žid, Čech, psal německy. Praha má něco výjimečného, myslím, že to není nikde jinde na světě – kromě New Yorku. Neznám jiné místo, kde je římskokatolický kostel a synagoga tak blízko u sebe. Pan kardinál Vlk, který se účastnil tohoto projektu minulý rok, měl krásný projev, bylo to i v České televizi. Řekl, že on sám neví, kde „stojí“ Starý a Nový zákon tak blízko u sebe.

Přednášel jsem o projektu Světlo porozumění na několika místech, v Jeruzalémě, Londýně či Avignonu, a z reakce publika nebo otázek mám pocit, že neexistuje podobný projekt někde jinde na světě.

// S kým jste spolupracoval tento rok?

PG: V kostele moderoval program Honza Potměšil. Hudebně Pražská konzervatoř, Bára Basiková, Michal Pavlíček, Zdeněk Bína, Varhan Orchestrovic Bauer, izraelský perkusionista Zohar Fresco, Otta Hejnic Trio – Josef Fečo a Ondrej Krajňák, Cigánsky diablo, houslista Alexander Shonert.

Je to pro mne velká čest, že mohu spolupracovat s tak úžasnými a mnohokrát skromnými lidmi – kteří i svou tvrdou

Bára Basiková a Michal Pavlíček

Dominik Duka

práci i s trochou toho štěstí využívají svůj dar, který dostali od Boha, nebo osudu, zdědili ho možná v genech po předcích, nebo jim to prostě nějak spadlo do klína a oni se svůj talent snaží co nejvíce využít k naší radosti.

// Světlo porozumění vždy přiláká zajímavé publikum. Na jednom místě se tak často potkají lidé, kteří by se jinak těžko sešli.

PG: Celý projekt se tak trochu stává i prestižní záležitostí, ale ne v nějakém negativním smyslu. Účastní se ho členové diplomatického sboru, minulý rok přišlo čtrnáct ambasadorů včetně tureckého a izraelského – seděli vedle sebe. Neznám jiný stát, kde by

se tito dva sešli v této době vedle sebe. Také přicházejí osobnosti kulturního, společenského a podnikatelského života z Čech i zahraničí.

// Jste Slovák, žijete v Praze, jste duchovní Španělské synagogy, milujete hudbu. Těch rovin, které vás ovlivnily, bude více.

PG: Ano, máte pravdu – je tam i ta Československá rovina. Já například moderuji v synagoze slovensky, a jak jsem již zmínil, Jan Potměšil v kostele pak česky. Každý rok se snažím přivést i nějaké hudební těleso ze Slovenska.

Moje pohledy na svět taky ovlivnilo to, že jsem vyrůstal v Košicích ve velmi heterogenní společnosti. Mám pocit, že Košice byly jediné město, které mělo opravdu atribut federálního města.

// Jak to myslíte?

PG: V krátkosti, pokud mám porovnat pocity ze čtyř největších měst bývalého Československa tak Praha byla vždy samostatná. Je a bude prostě výjimečná, Brno je moravské, Bratislava je podobná jako Praha, žije si svým vlastním životem. Ale měl jsem a mám pocit, že Košice byly jediné federální město.

Shodou okolností pár lidí přijede na koncert každoročně i z Košic a už jednáme o tom, jak bychom mohli připravit tento projekt i v mém rodném městě a pomoci v opětovném navázání nadstandardních vztahů mezi těmito městy.

> // **Uvažujete o tom Světlo porozumění představit i v Košicích. Nabízí obdobné situační možnosti?**

Ne, ne, bohužel ne, synagoga a kostel jsou od sebe trochu dál. Je tam nádherná synagoga, kam chodil můj dědeček. Košice jsou krásné a střed města je relativně malý, to by ale nevádlilo. Kostel, který je v Košicích, je rozlohou druhý největší ve střední Evropě a velmi se podobá chrámu sv. Víta. Kdybych uměl propojit Košice a Prahu, města, která jsou mým domovem, tak to by bylo úžasné.

// **Zpět k předešlé otázce rovin a elementů, které vás ovlivnily.**

PG: No, ...že jsem Žid, Pražák, Košičan, východoevropan, středoevropan, Evropan, člověk který žil, studoval a pracoval v Izraeli, v USA, obyvatel zeměkoule... to všechno na vás nějak působí. Něco víc, něco méně. Je to o životních zkušenostech, abyste využili to, co vás má ovlivňovat a do jaké míry, abyste mohl být spokojený, dávat co nejvíc své rodině a být přínosem pro společnost.

Lidi se cítí dobře v jednotlivých skupinách, které si vytvoří. Tam získávají sílu, podporu a jakýsi umělý komfort. Všichni lidé se ale dají velice jednoduše rozdělit – na ty, se kterými chcete být a na ty, s nimiž nechcete. Ty škatulky nám dávají i to dobré i to zlé. Jeden z nejhorších elementů ale je, že pokud jste v té své škatulce, začínáte mít pocit, že je ta nejlepší – což by ani tak nevádlilo – horší je, když nastane chvíle a máte

Jan Potměšil a Peter Gyori

O koncertu Světlo porozumění® řekli:

Jan Potměšil: „Moc děkuji Peterovi s jakou nonšalancí, grácií a zároveň neokázalostí ten koncert vymyslí a moderuje. Je to Petrova hodnota, kterou do toho projektu dává a jiskra, která to vše zažehne. Díky.“

Bára Basiková: „Bylo to něco naprosto mimořádného, výjimečného a především krásného. Muzikantské spojení bylo úžasné, byli tam fantastický hudebníci a vůbec vystupovat v synagoze je nádherný pocit. Publikum bylo fantastické. Při té židovské modlitbě (Avinu Malkeinu, kterou Peter Gyori zaranžoval – pozn. redaktora)...to je nepopsatelné, to se musí zažít. Jsem velice ráda, že mě Peter Gyori na tuto akci přizval, že jsem se mohla zúčastnit. Je to pro mě čest, mám na to krásné vzpomínky.“

Zdeněk Bína: „Nejhezčí symbol je takový, že jednu chvíli hrajete v kostele, pak v synagoze. Lidi si pak uvědomí, že když věří srdcem, neměli by dělat moc velký rozdíl. Byla tam zastoupená duchovnost obou těch směrů.“

Zdroj: <http://prehpravac.rozhlas.cz/audio/2486758>, Noční Mikroforum 17. 11. 2011

pocit, že všechny ostatní jsou špatné. Nejhorší je zařazení se do skupiny nějakých fanoušků, kde vznikne kolektivní euforie a z toho pak zůstávají třeba ty rozbité stadiony.

// **Domnívám se, že „škatulkování“ je již delší dobu na ústupu. Otěže převzala globalizace.**

PG: Ony ty škatulky ve skutečnosti nikdy ani nebyly. Neexistovaly ale jenom pro lidi, kteří viděli za ty škatulky. Globalizace už tady byla dávno, než to někdo takto pojmenoval. Cestoval jsem a žil i v jiných zemích, proto mám dojem, že jsem ony škatulky odstranil již dávno pryč.

Ty škatulky se stejně nakonec zúží na jednu či dvě – jak jsem Vám už říkal – a to na lidi, se kterými si rozumíte, a s nimiž si nerozumíte. Čím dřív na to člověk přijde, tím je svobodnější.

// **Když se vrátím na začátek... je tedy cílem projektu uvědomění si faktu, že existují pouze lidé, se kterými si rozumíte, a se kterými ne?**

PG: Ne tak docela. Cílem projektu je vlastně ukázat, že i když si mnohdy a v mnohém rozumět nemusíme, jsou hodnoty, alespoň na okamžik, na kterých se shodnout lze nebo je alespoň můžeme pochopit a tolerovat je. Podstatný je výběr muzikantů a publika vůbec. Smyslem projektu je vlastně to, aby žil, mluvilo se o něm i po samotném koncertě. Žít ve světě, kde si rozumí každý s každým je utopie. Proto jsem rád, že se nám to daří alespoň při koncertě.

// **Jak vnímáte ateistické Čechy?**

PG: Cítím jako privilegium, že v tak ateistickém státě jako jsou Čechy, mohou vést bohoslužby. Myslím si, že Česká republika je diamant, kterého si Evropa neváží. Bohužel, měli jsme fašismus a tzv. komunismus, ale kdyby nebyly, tak by tato část Evropy byla určitě jednou z nejvyspělejších, a nejdemokratičtějších. Bohužel jsme ale příliš malý stát na to, aby nás historické události nesmetli na poněkud jinou cestu hořkého poznání.

Například Zikmund a Hanzelka jsou velmi důležitý element češství, cestovali po celém světě a stále byli Češi a element toho cestování v Čechách je. Byl jsem v Mongolsku, mimo turistickou sezonu, a na ulici jsem potkal dva lidi. Jednu Izraelku a jednoho Čecha. Říkal jsem si, jestli to nade mnou ten >

> Bůh nějak neřídí, potkám dva lidi a s oběma si můžu popovídat v rodném jazyce. Na to, jaká je tato krajina, myslím tím Česko, malá a kritizovaná, je jedna z nejvíce otevřených. Ten klídek... spojení Švejka a Kafky je geniální, úžasné. Vezměte si příklad: televizní soutěž Největší Čech. Kdyby neplatily ty „zvláštní pravidla“ – myslím, že licenci má BBC – tak by vyhrál Jára Cimrman. To je ta genialita českého národa. Na to asi kuráž a smysl pro humor žádná jiná společnost prostě nemá. Neustálá kritika netolerance v Čechách, se podle mých životních a pracovních zkušeností nezakládá na pravdě.

// **Jako výkonný ředitel působíte v otevřené komunitě Bejt Praha. Prosím o nástín vašich činností.**

Bejt Praha je přidružená organizace ve Federaci židovských obcí. Vytváří určitou alternativu Pražské židovské obce, ale někteří členové Bejt Praha jsou zároveň i členy Pražské židovské obce. Díky toleranci a vynikající a otevřené spolupráci můžeme užívat např. Španělskou synagogu, kde pořádáme náboženské, vzdělávací akce, zveme rabíny. Jednoduše řečeno, Židovský rok je také cyklus různých svátků... od nejvýznamnějších svátků přes svátek Sukot, Chanuka, Tu bšvat, Purim, Pesah atd. My tyto svátky organizujeme.

// **Studoval jste v zahraničí, kde všude a co?**

PG: Nejdřív na pedagogické fakultě na Slovensku, pak na Institutu v Izraeli, kde se kromě Judaismu a náboženství také přednášela historie, politická ekonomie, psychologie. Po studiu jsem dostal pracovní povolení a měl využít znalosti v praxi. Když jsem šel do Izraele, tak jsem neuměl slovo hebrejsky, moje angličtina taky nebyla výborná. Skončil jsem mytím WC v hotelech. Hudba mi tam velmi pomohla. Skončilo to dobře, naučil jsem se jak hebrejsky, tak anglicky a také jsem si zdokonalil ruštinu. To byla jedna z mých životních facek. Rusové, které jsem celý život nenáviděl, byli najednou mí nejlepší kamarádi. Při čištění záchodů jsme se bavili o Dostojevském, nebo o Rachmaninovi, Šostakovičovi, které mám velice rád. V hotelu u Mrtvého moře bylo dost Němců, kteří se tam léčili a já začal řešit i to, že vlastně čistím záchody lidem, jejichž předci dali možná do plynu moji rodinu. Člověk byl mladší a tak mentálně masturboval nad tím vším. Je nespokojený se sebou, hledá

Španělská synagoga, koncert Světlo porozumění®

// **...napovídali jsme toho strašně moc, tak já nevím, co s tím budete dělat, Lukáší...**

LP: **...tak já to už vypínám...**

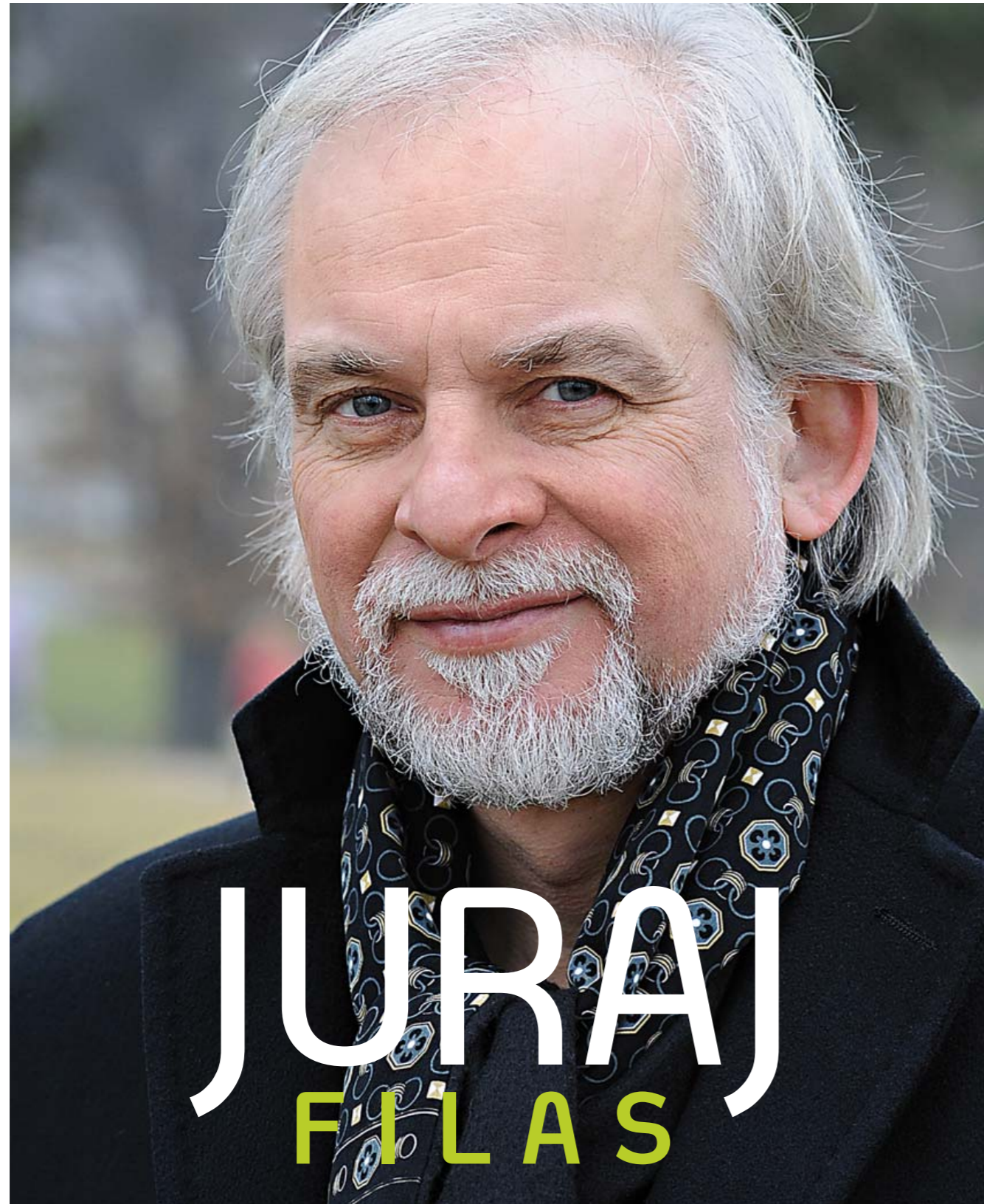
PG: **...už by bylo na čase...**

úniky a každého kromě sebe obviňuje, proč je právě tam, kde je. Nakonec to ale přejde. Na druhou stranu v té době jsem v Izraeli za mytí záchodů měl lepší životní úroveň, než bych měl u nás jako učitel. Bylo to ale velmi krátké. Později jsem vždy odpoledne hrál v lobby na klavír. Ráno jsem čistil záchody a už nikdy v životě ne tak šťastně, jako tehdy, protože jsem se těšil na to, jak budu hrát odpoledne na klavír. Jednou ke mně přišel rabín z Los Angeles a říká: „Ty hraješ velmi krásně, ale proč tak smutně?“ Řekl jsem mu část svého životního příběhu – bylo to jako u psychologa. On na to, že je rabín v jedné synagoze a učí na hebrejské univerzitě, že by bylo možná dobré mít takového člověka u nich na univerzitě. Za rok jsem tam byl přijatý, dostal stipendium za podmínky, že dostuduji v nejkratším možném termínu a s výbornými výsledky. Příběh jako z Hollywoodu mě fakticky zavál do města, ve kte-

rém se Hollywood skutečně nachází. V Los Angeles jsem hrával na ulici, poznal spousty kamarádů. Amerika mi dala neuvěřitelný pocit toho, že jsem byl sám sebou. V Košicích jsem měl občas pocit, že jsem Žid ve velice minoritní komunitě, v Izraeli s blondými vlasy a modrými očima pocit, že jsem Rus nebo nějaký východoevropan, ale v Americe to nikoho nezajímalo. Tam jsem byl Peter, vedle mě na ulici černoši, Palestinci. To byla ta Amerika, kterou lidi z filmů neznají...

// **Čeká vás Chanuka... chystáte tedy něco v rámci Bejt Praha?**

PG: My si zapalujeme svíčky doma, popřípadě ve Španělské synagoze nebo u některého našeho člena. Chanuka spočívá spíše v tom, že jste doma s rodinou.

JURAJ FILAS

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: KURT WIESENMAIER, JAN JAROLÍMEK

// V září letošního roku zaznělo poprvé ve Spojených státech amerických vaše requiem Oratio Spei. Byl jste s provedením spokojen?

JF: S provedením svého Requiem v NY jsem byl maximálně spokojen, sólisté, sbor, orchestr i dirigent Kent Tritle byli senzační, podali ohromný výkon. Už na první zkoušce mi bylo jasné, že všichni jsou připraveni skvěle, že jsou to prostě profíci.

Samotné dílo na koncertě 14. 9. 2011 přijali posluchači spontánně a provedené bylo s nadšením. Hned po doznění posledních tónů za mnou přišlo mnoho z přítomných, kteří byli hluboce dojati, jelikož se jich tragédie osobně týká. Jeden pán mi řekl se slzami v očích, že při útoku 11. 9. 2001 zemřel jeho bratr.

// V průběhu komponování jste requiem věnoval obětem teroristických útoků z 11. září 2001. Jak vás tato událost ovlivnila? Vzpomínáte si na moment, kdy jste se o útocích dozvěděl?

JF: Ano, vzpomínám: volala mi tehdy – 11. 9. 2001 – z Košic moje, nyní již zesnulá matka vyprávěla mi, co viděla v TV. Tehdy jí bylo 86 let. Myslel jsem si, že viděla nějaký sci-fi film a také jsem jí to řekl. Ona však tvrdila, že nikoliv, ať si zapnu telku. A pak jsem ztuhnul. Žádné sci-fi, ale strašná skutečnost.

V ten moment jsem pochopil, proč možná si můj dobrý přítel, pan Hubet Wiesenmaier žijící v NY cca před rokem (t.j. v roce 2 000)

objednal requiem. Tehdy mi jen řekl – „Napiš requiem, prosím tě.“ Řekl jsem mu: „Chceš snad umřít? A vůbec – k čemu ti to bude?“ On: „Jen piš, uvedeme jej zde, v NY.“ Tak jsem na téhle skladbě pracoval a uprostřed práce přišlo – myslím si – zdůvodnění.

Pan H. Wiesenmaier hned souhlasil s mým návrhem věnovat dílo zesnulým obětem.

// Jak dlouho jste na díle pracoval?

JF: Rok a čtyři měsíce.

// Kde všude již měli posluchači možnost si vaše requiem poslechnout?

JF: Světová premiéra díla se konala v německé Fuldě, v katedrále sv. Bonifáce za interpretace tří vynikajících slovenských sólistů, A. Kohút-kové, Michala Lehotského a Romana Janála, tamního 170ti členného chrámového sboru, Symfonického orchestru ze Sibiú za řízení Franze Hubera, katedrálního dirigenta.

Další uvedení Requiem se konalo v Praze, v rámci festivalu Pražské premiéry v roce 2007.

Provedení v NY bylo třetím v pořadí a zároveň také americkou premiérou.

// Jak jste se propracoval k myšlence a následnému uvedení vašeho díla k 10. výročí teroristických útoků v kostele svatého Ignáce z Loyoly v New Yorku?

JF: V Katedrále sv. Ignáce z Loyoly na Park Avenue byla v r. 2007 uvedena moje Sonáta pro trombón a varhany – De profundis.

// Jak jste se propracoval k myšlence a následnému uvedení vašeho díla k 10. výročí teroristických útoků v kostele svatého Ignáce z Loyoly v New Yorku?

kostel Sv. Ignáce z Loyoly v New York, uvedení rekviem Oratio Spei

// Mimo jiné jste tak otevřel 23. sezónu Sacred Music in a Sacred Space. Představte prosím tento projekt trochu blíže.

> Psal jsem jí jako již třetí skladbu pro světově známého trombonistu a sólistu Newyorské filharmonie – Josepha Alessiho.

Při té příležitosti jsem poznal pana Kenta Trittla – uměleckého ředitele a dirigenta zmíněné katedrály a varhaníka – mimo jiné i NY Filharmonie. Nyní působí v katedrále Sanct John of Divine, v největší neogotické katedrále na světě.

Další moje dílo – Salamandra immortale – Nesmrtelný Salamandr – dvojkonzert pro housle, violoncello a smyčce – bylo u sv. Ignáce uvedeno na podzim 2010. V té době se už připravovalo uvedení mého Requiem k desátému výročí 11. 9. 2001.

// Mimo jiné jste tak otevřel 23. sezónu Sacred Music in a Sacred Space. Představte prosím tento projekt trochu blíže.

JF: O triadvacáté sezóně Katedrály sv. Ignáce z Loyoly vím jen tolik, že umělecký ředitel, pan Kent Trittle, zahájil činnost v jiné, ještě významnější katedrále v NY u Sanct John of Divine. Pokud vím, programy, které plánoval realizovat u sv. Ignáce, budou přeneseny sem.

Moje nová kantáta pro sbor, violoncello a varhany Moudrost děda Vševeda, která vychází z části textu Danteho Pekla a z úryvků z po-

hádky K. J. Erbena, má být uvedena zde. Kantáta je věnovaná obětem Terezína, obzvláště památce skladatele Rudolfa Karla, posledního žáka A. Dvořáka, který napsal v koncentračním táboře operu Tři zlaté vlasy děda Vševeda. Premiéry 28. 10. 1947 v ND se, žel, už nedožil. Zemřel 26. 3. 1945 v Terezíně. Rudolf Karel napsal celou operu na toaletní papírky, které jeden bachař vynášel ven a Karlův žák Zbyněk Vostřák vytvořil na těchto podkladech celou partituru a klavírní výtah.

Jen těžko si lze představit neskutečnou morální sílu tohoto vynikajícího člověka a skladatele, který se nenechal ubít okolnostmi, v nichž se ocitl, protože pomáhal protifašistickému odboji. R. Karel byl vedle J. Suka druhým učitelem mého učitele skladby Jana Zdeňka Bartoše na konzervatoři v Praze. Jsem tímto vlastně odchovancem dvořákovské školy. Jiná moje kantáta vznikla na podkladě Písně písní – Píseň Šalamounova pro sóla, sbor a orchestr má zaznít ve světové premiéře v Carnegie Hall v NY vedle Stabat Mater Antonína Dvořáka v dubnu 2012.

// Jste členem komise pro otázky tvorby v OSA. Jak byste charakterizoval její hlavní poslání?

> JF: Práce komise pro otázky tvorby je velice důležitá pro správné bodové ohodnocení skladeb, které OSA zastupuje. Podle velice detailně vypracovaných tabulek, které právě vstupují v platnost, se budou ohodnocovat tisíce nově zadaných skladeb.

Žel, za cca rok práce v této komisi jsme mnohokrát narazili na to, že skladatelé k zadaným skladbám neuvádějí přesné údaje. Někteří silně přehánějí především v udaných časech – duratě, nebo dokonce ohlašují uvedení skladeb, ke kterým nedošlo. Někdy to může dojít až tak daleko, že případ musí přešetřit policie. Bez práce i této komise by OSA jako celek mohla přicházet o obrovské finanční částky. Proto si myslím, že práce KOT je nezastupitelná a nesporně potřebná.

// Již více než 30 let jste zastupován (od roku 1992 členem) OSA. Jsou z vašeho pohledu patrné změny v charakteru chování nebo stylu práce OSA?

JF: Samozřejmě, že za těch 30 let se mnohé změnilo, stačí jen domyslet, jakou revoluci vneslo do práce OSA používání počítačů a veškeré techniky s tím spojené. Samozřejmě všechny dokumenty, kterými se práce komise OSA řídí, doznaly za posledních 22 let obrovských změn. Na každé valné hromadě jsou desítky pozměňovacích návrhů.

Co mne dost mrzí je to, že limity pro členství jsou toho času již tak vysoké, že jen malý zlomek skladatelů vážné hudby může být přijato za členy, čímž se vytváří situace, že na valných hromadách je skupina skladatelů vážné hudby zastoupena stále řídkěji, což je nešťastné. Skladatelé pop hudby nás prakticky ve všem mohou přehlasovat nedojde-li k dohodě.

// Jaké máte plány na zbytek roku 2011 a na rok nadcházející?

JF: Kromě výše uvedených plánů jsem toho roku skladatelem sezóny Symfonického orchestru FOK v Praze a z toho vyplývá několik zajímavých uvedení:

1) Ve světové premiéře má zaznít v dubnu 2012 můj nový Koncert pro violu a orchestr v podání koncertního mistra viol FOK – u pana Pavla Peřiny a komorního orchestru FOK.

2) V červnu má být uveden můj Koncert pro trombón a orchestr Don Quijote aneb Autoportrét.

3) Koncert s diskusí s autorem má přiblížit v březnu 2012 posluchačům FOK některé moje komorní skladby.

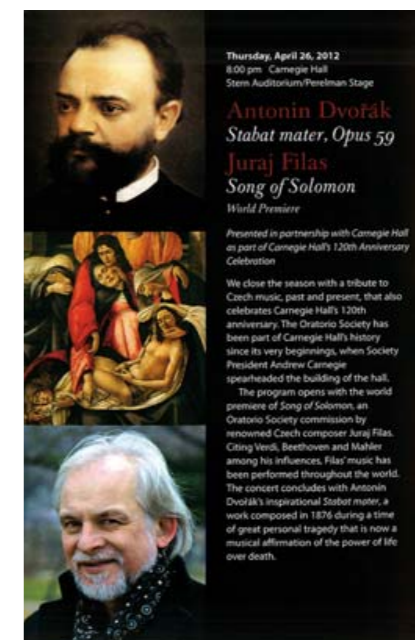

foto: C. Hall

// Ve světové premiéře má zaznít v dubnu 2012 můj nový Koncert pro violu a orchestr v podání koncertního mistra viol FOK.

Šuplíky textařů

Máme radost, že nám i nadále posíláte vaše texty, které budeme v našem magazínu zveřejňovat. Zde přinášíme další díla.

text: PETR SOUKUP
foto: shutterstock.com

01 Petr Bukovský

Zastupován OSA od roku 2003.

Hudba, to je přítel

Chceš jít a možná nevíš kam
Jako když brousis drahokam
Vzniká píseň
Nikdo ji ještě neviděl
Jenom tak letí bez křídel
Tahle píseň
Tóny a slůvka jsou jak trouď
Zkus jen k nim dvířka odemknout
A hrej a hrej

Hudba, to je přítel
Přítel náš
Tiché tóny křídel
Blízko máš
Hudba, to je přítel
Přítel sen
Modrým ránem právě
Láskou probuzen

Starostí, těch má každý dost
To pak zas rychle přijde host
Naše píseň
Úsměvem struny naladí
Co jen ti všechno nahradí
Pouhá píseň
Všechno to, co znáš, to je v ní
A pak tě chvíle odmění
Je tu píseň
Která chce lidem štěstí dát
Poznají to, když máš je rád
Tak pojď jim hrát

Hudba, to je přítel

02 Marie Samková

Zastupována OSA od roku 2011.

Ruce starého básníka

Ruce starého básníka mĳejí všední spĳech,
sbĳrají ze rtů slova, když Múza jim dává dech,
ona, tak křehká, bere je tiše do dlaní svých,
dlouze líbá pak do vlasů, již bílých jako snĳh.

Ruce starého básníka dosáhnou na dno snů,
tužkou kreslí si obrazy ztracených pestrých dnů.
Neslyšně se zachvějí při vzpomĳnkách vybledlých,
zdravĳ odlesky léta se slzami na dlaních.

Kolik písnĳ prošlo jimi, když po večerech psaly,
kolik lásek prošlo jimi, když horce milovaly,
kolik smutku prošlo jimi, když slzy utĳraly.

Ruce starého básníka s pradávnou touhou svou
bloudĳ rájem slov jak nekonečnou oblohou.
Zvesela hrajĳ píseň o mládĳ nádherném,
roztaňčí tóny do barev jasnĳho sklonku dne.

Kolik písnĳ prošlo jimi, když po večerech psaly,
kolik štĳstĳ prošlo jimi, když horce milovaly,
kolik víry prošlo jimi, když v něze vzpomĳnaly.

Ruce starého básníka v dimenzĳích bez času,
ruce starého básníka jsou obĳť pro krásu.

04 Renata Duhová-Černá

Zastupována OSA od roku 1996.

Poutník a Cesta

Jsem cesta poušĳtĳ
Úrodná zem
Jsem čistĳ pramen
Mám mnoho jmen...

Napĳ se ze mne
Přĳjmi můj dar
Vesmĳr je ve mnĳ
I křĳdel pár...

Já jsem Tvĳj poutník
Tvĳ tělo – chrám
S tebou se láska
Hvězd dotĳkám...

Jsem Tvoje píseň
Zpĳvej mne dĳl
Nač jsou nám slova
Vĳtr je vzal...

03 Pavel Čapek

Zastupován OSA od roku 2002.

Jak to bude dĳl

Pára na skle se
Srĳží po kapkách
Stĳny za oknem tmavnou
A nahánĳjí strach
Ta svĳčka na stole pomalu
A jistĳ ztrácĳ dech
Šero zakrĳvĳá postavu
Až tam na schodech

Blesky se křĳžujou
Prĳí hromy bijou
Psa bys ven nevyhnal
Blesky se křĳžujou
Prĳí hromy bijou
A jak to bude dĳl...

Půlnoc tiše krĳčí
Nechce shon a ryk
Provaz krk obtĳčí
Neslyšĳíš ani vzlyk
V ústech lulku svĳrá
Holmes má zrak ostřĳíží
Watson spĳíš jen zĳrá
Obĳť si prohlĳží

05 Jarmila Hannah Čermáková

Zastupována OSA od roku 2011.

Ohře

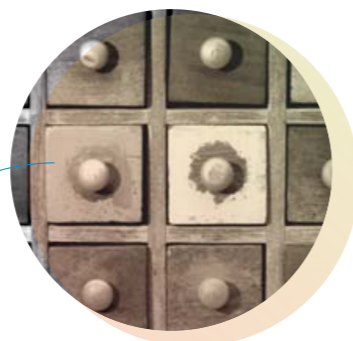
Plavý kůň
pod splavem se plaví
plamínek mihotavý
taví mu hřivu
do mědi
Na břehu slaví
česáči dočesnou
a tesknou písni splavu
si nelámou své hlavy
O plavném hřiběti
o hří-
o hří-
o hřiběti na Ohři nevědí.....

Bliží se půlnoc, hvězdám se klíží řasy, Měsíc uvízl v Bereničiných vlasech.
Kdo asi spasí dnes duše nečesané, dušičky z černých hvězd?

Vraný kůň
pod splavem se plaví
plamínek mihotavý
taví mu hřivu
do rtuti.

Na ztichlém břehu
dohořívá vatra
a písni splavu
nelámou si hlavu
česáči prolnutí
O černém hřiběti
o hří-
o hří-
o hřiběti na Ohři nevědí.....

Bliží se půlnoc, hvězdám se klíží řasy, Měsíc uvízl v Bereničiných vlasech.
Kdo asi spasí dnes duše nečesané, dušičky z černých hvězd?

Těší nás váš zájem o publikování vašich textů
v našem magazínu.

Neváhejte nám svá další díla posílat na komunikace@osa.cz

**XIV. Národní krojový ples
Folklorního sdružení ČR 2012**

TOP HOTEL PRAHA

Praha 4 - Chodov, Blažimská 1781/4

V sobotu 4. února 2012 již od 18.00 hod.

Bohatý program
ve znamení lidové kultury
Prahy a středních Čech.

Doprovodné programy
připravené ve spolupráci
s Asociací krajů ČR,
Hlavním městem Praha,
Středočeským krajem,
Sdružením historických sídel
Čech, Moravy a Slezska,
Českou asociací sport pro
všechny, Klubem českých
turistů, Hasičským záchran-
ným sborem ČR, Českými
centry - České centrum
Praha, Slovenským in-
stitutem v Praze, Českou
kartografií, Ochranným
svazem autorským, Veleobcí
sdružených obcí Baráčníků,
Městskými částmi Praha 3,
Praha 9 a Praha 11, Městskou
knihovnou v Praze, se Spo-
lečností pro plánování rodiny
a sexuální výchovu
a Folklorním sdružením
České republiky ve spoluprá-
ci s regionálními folklorními
sdruženími.

Předběžný program
K nahlédnutí na:
www.folklornisdruzeni.cz
www.krojovypes.cz

Cena vstupenek:
Od 100,- Kč do 500,- Kč

Rezervace vstupenek:
Folklorní sdružení
České republiky
Senovážné nám. 24
116 47 Praha 1
E-mail: foscr@foscr.cz
Tel.: (+420) 234 621 218
Fax: (+420) 224 214 647

Poznámka: změna
programu vyhrazena

Více než čtyři sta krojovaných tanečníků, zpěváků
a hudebníků, přední domácí a zahraniční folklorní soubory,
umělci a orchestry dalších žánrů:

Národopisná oblast Praha – FS GAUDEAMUS VŠE PRAHA,
VTS KRUŠPÁNEK, FS MATENÍK, MALÁ ČESKÁ MUZIKA
JIRÍHO POSPÍŠILA, FS MOTÁK, FS ROSĚNKA,
SLOVÁCKÝ KRÚŽEK V PRAZE

Národopisná oblast střední Čechy – FS ČTYŘLÍSTEK,
FS JAROŠOVCI, DFS ŠÁTEČEK

Další umělecká tělesa – BRNĚNSKÝ ROZHLASOVÝ
ORCHESTR LIDOVÝCH NÁSTROJŮ, VUS ONDRÁŠ MO ČR,
BIG BAND FELIXE SLOVÁČKA

Host plesu – STANISLAV HLOŽEK

Bohatý program ve znamení lidové kultury
Prahy a středních Čech!

Dárek k Vánocům, který potěší!
Vstupenky na
XIV. Národní krojový ples
FoS ČR!

NÁVŠTĚVNÍCI V KROJÍCH ZVLÁŠTĚ VÍTANI!

01 RAMMSTEIN

Universal Music

/ Universal Music

V sousedním Německu asi není žádná jiná kapela, která by dosáhla takového úspěchu po celém světě, jako právě berlínští Rammstein. I když existují již sedmáct let, až letos na podzim vydají své první výběrové album. Dočkáme se nejen známých hitů, ale i novinek a vybraných remixů.

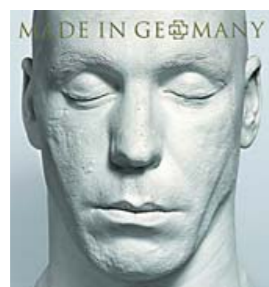

foto: EMI

To nejlepší od Rammstein s názvem Made In Germany 1995–2011, jehož vydání je ohlášeno na 5. prosince, vyjde hned ve třech formátech. Ten standardní bude obsahovat pouze jeden disk, na kterém najdeme patnáct největších hitů kapely a novinku s názvem Mein Land. Světová premiéra klipu k této písni, který Rammstein natáčeli pod dohledem švédského kontroverzního režiséra Jonase Åkerlunda v květnu v Malibu, by se měla odehrát 11. 11. v 11 hodin a 11 minut na oficiálních stránkách kapely.

// Rammstein poprvé kompletně rekapitulují!

// Nenechte si ujít jejich retrospektivní výběrové album Made In Germany 1995–2011.

Speciální edice bude doplněna druhým CD, jistě potěší krom fanoušků i DJe. Kapela na něj vybrala ty nejpovedenější remixy, které kdy byly pro jejich písně vytvořeny.

Zástup remixérů je rozhodně hvězdný, můžete se těšit na dílka od Scooter, Junkie XL, Westbama, Pet Shop Boys, Faith No More, Laibach nebo dokonce od Hurts.

text: UNIVERSAL MUSIC

www.rammstein.de

- **Till Lindemann** zastupován GEMA od 1. 2. 1995
- **Richard Kruspe** zastupován GEMA od 1. 2. 1995
- **Paul Landers** zastupován GEMA od 1. 11. 1994
- **Oliver Riedel** zastupován GEMA od 1. 2. 1995
- **Christoph Doom Schneider** zastupován GEMA od 1. 2. 1995
- **Christian Doktor Lorenz** zastupován GEMA od 1. 11. 1994

02 GORILLAZ

The Singles Collection 2001–2011

/ EMI

Nejslavnější komiksová kapela GORILLAZ vydá ještě letos singlovou kolekci. Sbírkka vyjde pod názvem The Singles Collection 2001–2011 na konci listopadu.

Gorillaz patří k nejvydařenějším hudebním projektům nultých let. S myšlenkou natočit desku kreslené skupiny přišli v roce 1998 kreslíř Jamie Hewlett a zpěvák Damon Albarn z populárních Blur. Původně nenápadný projekt se brzy proměnil v komerční trhák. Hned po anonymním debutu Gorillaz se v roce 2001 prodalo nečekaných a neskutečných 10 milionů kopií! Hudebníci Noodle, 2D, Russel a Murdoc ožili nejen v kli-

foto: EMI

// Hned po anonymním debutu Gorillaz se v roce 2001 prodalo nečekaných 10 milionů kopií! Hudebníci Noodle, 2D, Russel a Murdoc ožili nejen v klipech a na DVD, z virtuálních postaviček se staly celebrity, které komentovaly dění ve světě.

pech a na DVD, z virtuálních postaviček se staly celebrity, které komentovaly dění ve světě. Jejich životopisy najdete na Wikipedii. Objevili se na jednom pódiu s Madonnou, v klipu jim zase hrál slavný Bruce Willis. Vydali tři skvělé desky s hitovými singly Feel Good Inc., Dare, 19-2000 nebo Stylo a raritní album The Fall natočené na iPad během několika dnů amerického turné...

Také v Čechách se dočkali zasloužené slávy. První album si pořídilo bezmála 15 tisíc zájemců, dobře se prodávaly i další nahrávky.

text: EMI

- **2D** zastupován PRS od 1. 2. 1992
- **Niccals Murdoc** zastupován PRS od 1. 11. 2000

www.gorillaz.com

připravil:
LUKÁŠ PAULŮ

01 Válečný kůň (War Horse)

režie: STEVEN SPIELBERG
hudba: JOHN WILLIAMS,
zastupován BMI od 1. 3. 1973
scénář: LEE HALL, RICHARD CURTIS
hraji: JEREMY IRVINE, DAVID THEWLIS,
EMILY WATSON, TOM HIDDLESTON,
STEPHEN GRAHAM, DAVID KROSS,
BENEDICT CUMBERBATCH, PETER
MULLAN, NIELS ARESTRUP, PATRICK
KENNEDY, NICOLAS BRO, RAINER
BOCK, ROBERT EMMS, DAVID DENCIK,
TOBY KEBBELL, EDDIE MARSAN

premiéra: 23. 2. 2012

Epické dobrodružství režiséra Stevena Spielberga, je příběhem oddanosti, naděje a houževnatosti zasazeným na pozadí venkova Anglie a Evropy během první světové války. War Horse začíná významným přátelstvím mezi koněm jménem Joey a mladým mužem Albertem, který ho zkrotí a cvičí. Když jsou násilně odděleni, film sleduje mimořádnou cestu koně, jak putuje během války, mění a ovlivňuje životy těch, se kterými se setkává – britským jezdeckem, německými vojáky a francouzským farmářem a jeho vnučkou – před tím, než příběh dosáhne svého emocionálního vyvrcholení v srdci Země nikoho. První světová válka je líčena prostřednictvím cesty tohoto koně – putování plného radosti a smutku, vášnivého přátelství a velkého dobrodružství. War Horse je jedním z největších příběhů o přátelství a válce – úspěšná kniha, která se stala velmi oblíbeným mezinárodním divadelním hitem, který se nyní hraje na Broadwayi. Nyní přichází na plátno v epické adaptaci jednoho z největších režisérů ve filmové historii.

text: FALCON

foto: Falcon

02 Rumový deník (The Rum Diary)

režie: BRUCE ROBINSON
hudba: CHRISTOPHER YOUNG,
zastupovaná BMI od 1. 1. 1993
scénář: BRUCE ROBINSON
hraji: JOHNNY DEPP, AMBER HEARD,
AARON ECKHART
premiéra: 8. 12. 2011

Rok 1960. Paul Kemp (Johnny Depp) je novinář na volné noze píšící pro krachující plátek kdesi v Karibiku. Chce si vydobýt své místo na slunci, čím více se ale snaží, tím menší úspěch má. Ze ztroskotanců, kteří se kolem něj neustále pohybují, si za nejlepšího přítele zvolí toho nejspolehlivějšího – láhev rumu.

Film byl natočen podle stejnojmenné knihy Huntera S. Thompsona.

text: HCE

foto: HCE

/ PRAHA

DIVADLO ARCHA

Na Poříčí 26, Praha 1

www.archatheatre.cz

21. 12. **Vánoční koncert** – Michal Prokop,
hosté: Kukulín, Jananas a další překva-
pení

DIVADLO HYBERNIA

Nám. Republiky 4, Praha 1

www.divadlo-hybernia.cz

21. 12. **Vánoční koncert:** Petra Janů
a hosté

22. 12. **Vánoční koncert:** Jitka Zelenková

JAZZBOAT

Přístaviště EVD, nástupiště č. 5
pod Čechovým mostem, Praha 1www.jazzboat.cz

20. 12. Eva Emingerová Quartet – tradiční
jazzové standardy

21. 12. Elena Sonenshine, Jocose Jazz –
jazzové standardy

22. 12. Stan The Man & Bohemian Blues
Band – jazz & blues

23. 12. **Jazz Revue** – tradiční jazz,
dixieland

24. 12. zavřeno

25. 12. Petr Kroutil Quartet – jazzové
standardy & swing

26. 12. Nika Diamant & Voxtory –
jazz & blues

27. 12. **Jazz Revue** – tradiční jazz,
dixieland

28. 12. Vesna Cáceres & Ánima – cuban.
& brazilský jazz

29. 12. Július Baroš Quartet – jazzové
standardy

30. 12. Petra Ernyei, Jakub Šafr Quartet –
swing třicátých let

31. 12. zavřeno

KAIN – ROCK CLUB

Husitská 1, Praha 3

www.kain.cz

20. 12. Karamel, Vilém Čok & By Pass

21. 12. Second Band

22. 12. Teta & Helena Kubelková

25. 12. Vánoční nadílka: Markýz John

28. 12. Tam

30. 12. Judas Priest revival Praha

31. 12. Silvestrovská trachtace: P.R.D.I.

27. 1. Pěchota, Figury

KOSTEL SV. ŠIMONA A JUDY

Dušní ul., Praha 1

www.kostel.cz

21. 12., 25. 1. a 22. 2.: **Svátky hudby
v Praze**, Václav Hudeček a jeho hosté

KULTURNÍ CENTRUM VLTAVSKÁ

Bubenská 1, Praha 7

www.vltavska.cz

21. 12. **Salsa Party:** Los Rumberos

22. 12. **Vánoční salon:** Fešáci

4. 2. Lamb (UK)

LUCERNA MUSIC BAR

Vodičkova 36, Praha 1

www.musicbar.cz

12. 1. **United Islands Reloaded:**
Russkaja (AT), host: The Spankers

26. 2. Example (UK)

MALOSTRANSKÁ BESEDA

Malostranské nám. 21., Praha 1

www.malostranska-beseda.cz

20. 12. Lety Mimo, Xindl X, Niceland

21. 12. Lili Marlene, MH Band

22. 12. Madfinger – 10 let kapely

23. 12. Vánoční Jablkoň

31. 12. Silvestr 2011 – „**hudba, tanec,
klobása!**“ – Ester Kočíčková,
Luboš Nohavica a Kujooni

MLEJN

Kovářova 1615/4, Praha 13 - Stodůlky

www.mlejn.cz

21. 12. Robert Křesťan & Druhá tráva

13. 1. Vladimír Mišík & Etc... band

NÁRODNÍ DIVADLO

Ostrovní 1, Praha 1

www.narodni-divadlo.cz

23. 12. Jazz v Opeře – Mary Stallings (US)

OBCENÍ DŮM HL. M. PRAHY

nám. Republiky 5, Praha 1

www.obecni-dum.cz

7. 1. Glenn Miller Orchestra (US)

PALÁC AKROPOLIS

Kubelíkova 27, Praha 3

www.palacakropolis.cz

21. 12. Tři sestry

22. 12. Tři sestry

29. 12. Velvet Revival Band

31. 12. Silvestr

PALÁC LUCERNA – VELKÝ SÁL

Fan & Tom, s.r.o., Štěpánská 61, Praha 1

www.lucpra.com

21. a 22. 12. **Megatour 2011:** Michal David

SASAZU

Bubenské nábř. 306, P.O. Box 50, Praha 7

www.sasazu.com

24. 2. LMFAO (US)

TESLA ARENA

Za Elektrárnou 419, Praha 7–Holešovice

www.tesla-arena.cz

14. 1. **The Australian Pink Floyd Show** –
Exposed In The Light World Tour
2012

VAGON

Národní 25, palác Metro, Praha 1

www.vagon.cz

31. 1. **Dozvuky Emergenzy** – The Color-
blinds, Natural, Kočky Neberem

/ ČECHY

COUNTRY CLUB LUCIE

Národních mučedníků 209,

Hradec Králové 8

www.cclucie.cz

27. 12. Lokálka

28. 12. Nadoraz

30. 12. Předsilvestr

ČEZ ARÉNA

Sukova třída 1735, Pardubice

www.arenapce.cz

14. 1. Tarja Turunen (FI)

EUROCENTRUM JABLONEC
NAD NISOU S.R.O.

Jiráskova 7, Jablonec nad Nisou

www.eurocentrumjablonec.cz

15. 1. **Olmíci tour:** 5angels

25. 1. Justin Echols Quartet (US/CZ)

22. 2. Agnostic Front (US), Death By

Stereo (US), Naysayer (US)

METROPOL, SPOL. S R. O.

Senovážné náměstí 2, České Budějovice

www.metropol-cb.cz

26. 12. **Svatoštěpánský koncert** – Mu-
sica Bohemica

8. 1. Glenn Miller Orchestra (US) >

> KLUB NA RAMPĚ

EUROCENTRUM – Pavilon A,

Jiráskova 11, Jablonec nad Nisou

www.rampaklub.cz

20. 12. Václav Neckář & Bacily

29. 12. Kamil Střihavka & Leaders

KONGRESOVÉ CENTRUM
ALDIS, A. S.

Eliščino nábř. 375, Hradec Králové

www.aldis.cz

20. 12. **Gipsy Way Orchestral:** Pavel
Šporcl, Romano Stilo Ensemble
(SK), Severočeská Filharmonie
Teplice

21. 12. **Rybova Česká mše vánoční:**
Český chlapecký sbor Boni Pueri,
Komorní filharmonie Pardubice

23. 12. **Vánoční koncert:** Orchestr
Václava Hybše, Yvonne

Přenosilová a další hosté

8. 1. **Tříkrálový koncert:** Komorní
filharmonie Pardubice – Dir. Miloš
Formáček, Bohuslav Matoušek –
housle

25. 1. Glenn Miller Orchestra (US)

MĚŠŤANSKÁ BESEDA

Kopeckého sady 13, Plzeň

www.mestanska-beseda.cz

29. 12. „Fešáci v pokušení“ – **Tradiční
vánoční koncert:** Fešáci

31. 12. Silvestrovská „noc hvězd“ 2011

15. 1. Václav Neckář & Bacily

19. 1. Michal Šindelář & Martin Juha
(večery a písničkou)

19. 1. Plzeňská filharmonie – dir. Koji
Kawamoto, Vratislav Vlna – hoboje

31. 1. Nezmaň

9. 2. Plzeňská filharmonie – dir. Koji
Kawamoto, Rinko Hama – klavír

15. 2. **F**k & Country Tour:** Xindl X

23. 2. Plzeňská filharmonie – dir. Radomil
Eliška, Ivan Kusnjer – baryton

27. 2. Jakub Smolík

28. 2. Miroslav Paleček a Michael Janík

8. 3. Plzeňská filharmonie – dir. Stefanos
Tsialis, Sefika Kutluer – flétna

14. 3. Radůza & band

TOVÁRNA

budova továrny Ateso, Jilemnice

www.tovarnaklub.cz

31. 12. **Továrenský Silvestr 2011/2012**

14. 1. Sunshine, Niceland

20. 1. Československá diskotéka: Lunetic

21. 1. Polemic (SK)

18. 2. **Punkový koncert** – EIE, Volant,
VHS

/ MORAVA

APOLLO 13

Barákova 12, Prostějov

www.apollo13pv.cz

23. 12. Prago Union

31. 12. Vysoké napětí a další

BARRAK MUSIC CLUB

Havlíčkovo nábřeží 28, Moravská Ostrava

www.barrak.cz

19. 1. The Real Mckenzie (CA)

DŮM KULTURY

Horní Vály 3747/6, Hodonín

www.dkhodonin.eu

21. 12. **Vánoční koncert** – Petr Bende

DŮM KULTURY MĚSTA
OSTRAVY, A. S.

28. října 124, Ostrava

www.dkmoas.cz

20. 12. **Vánoční koncert:** Janáčkova
filharmonie Ostrava, Ostravský
dětský sbor, Tomáš Kořínek, Josef
Škarka, Michaela Šrůmová, Kamila
Mazalová, Chorus Ostrava...

21. 12. **Vánoční turné:** Petr Kolář

24. 1. Glenn Miller Orchestra (US)

FLÉDA

Štefánikova 24, Brno

www.fleda.cz

5. 2. Lamb (UK)

KAJOT ARENA

Křídlovická 34, Brno

www.kajotarena.cz/

15. 1. **The Australian Pink Floyd Show** –
Exposed In The Light World Tour 2012 –
The Australian Pink Floyd (AU)

KOFOLA MUSIC CLUB

Bruntálská 72, Krnov

www.kofolamusicclub.cz

23. 12. Poslední výstřel

25. 12. **Vánoční besídka** – Dave Straka
Michael Jackson Tribute Live

26. 12. **Vánoční oldies party** – hity 80.
a 90. let

30. 12. Verona (live) + disco show
a autogramiáda

31. 12. **Silvestr:** Proxima + MC

13. 1. **Flattus** – vítěz Youtube Festu 2011

27. 1. **Michal Šindelář Trio** – ex Katapult

MASTERS OF ROCK CAFÉ

Tyršovo Nábřeží 5497, Zlín–Čepkov

www.mastersofrock.cz/www/index.php?view=134

20. 12. Moly Hatchet (US) – **Justice Tour
2011** – Blue Rocket, Pumpa

/ FESTIVALY

ostatní žánry

ČESKÉ DOTEKY HUDBY

16. 12. 2011 – 6. 1. 2012

Praha

<http://www.ceskedotekyhudby.cz>ČESKÉ KULTURNÍ SLAVNOSTI –
Vivat varhany 2011

26. 12. 2011 – 30. 12. 2011

Český Krumlov

<http://www.ceske-kulturni-slavnosti.cz>

LEDNOVÝ UNDERGROUND 2012

13. 1. 2012 – 14. 1. 2012

Kralupy nad Vltavou

<http://www.kralupy.cz/lu>

JAZZFEST ZNOJMO 2012

19. 1. 2012 – 22. 1. 2012

Znojmo

<http://www.hudbaznojmo.cz/jazz-fest/>

PAŠÍK 2012

21. 1. 2012

Krupka–Unčín, KD Mlejn

<http://www.lkrejci.webnode.cz/>MEZINÁRODNÍ INTERPRETAČNÍ
SEMINÁŘ

28. 1. 2012 – 4. 2. 2012

Karlovy Vary

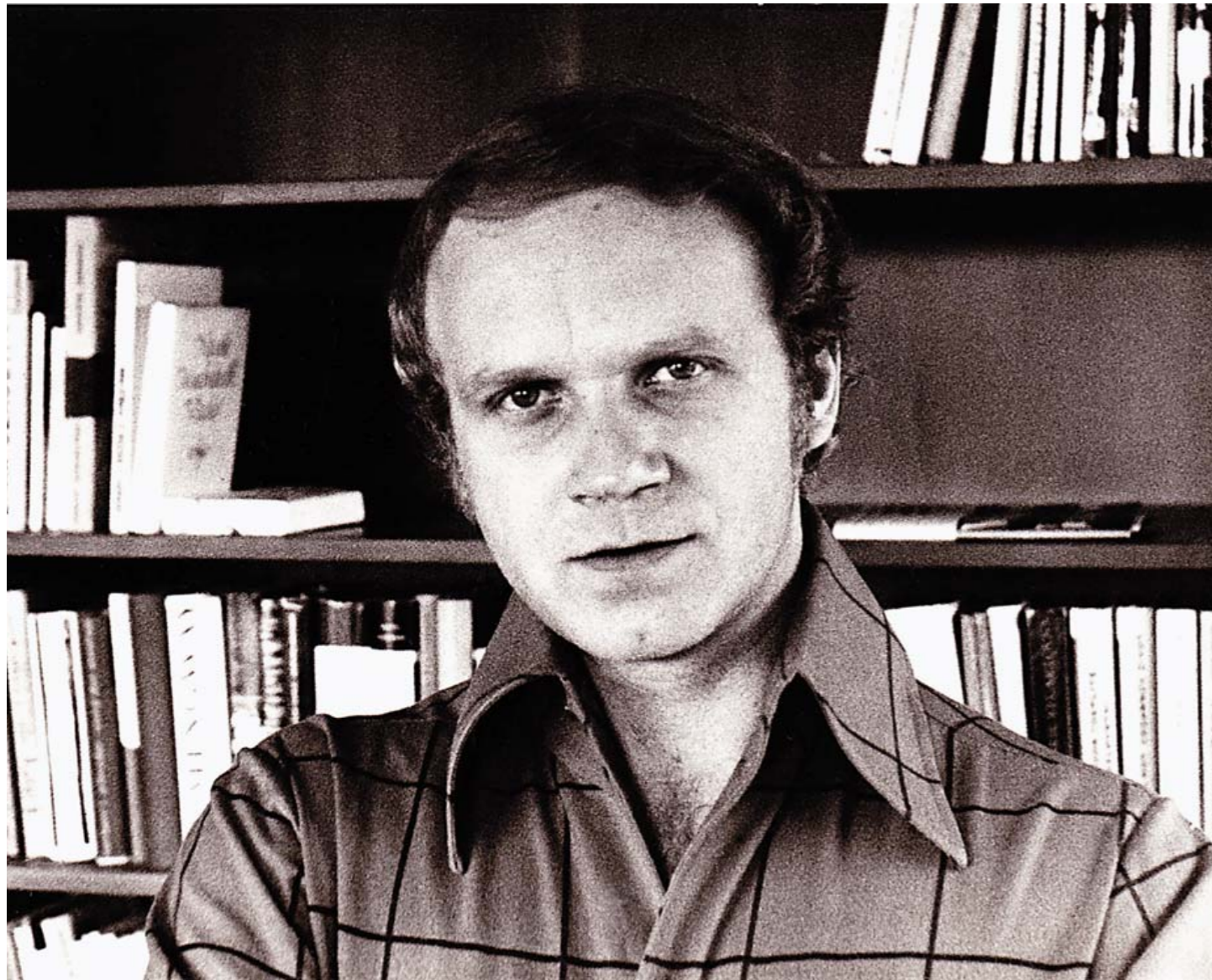
<http://www.mpcad.cz/>

SMETANOVSKÉ DNY 2012

únor 2012 – březen 2012

Plzeň

<http://www.smetanovskedny.cz/>

Václav Zahradník

Text: ANTONÍN MATZNER
Foto: archiv A. MATZNERA

V době, kdy se Václav Zahradník jako čerstvý absolvent Pražské konzervatoře ocitl zdánlivě ze dne na den v srpnu 1968 v zájmu pozornosti nejenom hudební veřejnosti, měl za sebou přibližně sedmiletou profesionální hudební dráhu na domácí poměry až nezvykle rozmanité povahy. Hrál na klavír s tanečními orchestry Zdeňka Bartáka a Zdeňka Marta, takřka souběžně byl angažován v nonetu trumpetisty Karla Šidly v Lucerna baru a dva roky byl klavíristou a dirigentem Divadla Jiřího Wolкера.

Jazz Goes To Beat na pódiu Lucerny během Mezinárodního jazzového festivalu v roce 1969 s americkým trombonistou Slide Hamptonem.

Rovnou odtud – z tohoto divadélka pro děti – se v roce 1966 stal členem experimentálního souboru Quax Ensemble. Zúčastnil se s ním pamětihodného, šest hodin trvajícího zahajovacího koncertu v menze právnické fakulty a podílel se na jeho avantgardních produkcích ve vyhlášené líně moderní evropské hudby ve studiu Westdeutscher Rundfunk v Kolíně nad Rýnem. Ale ani Zahradníkovu spolupráci se Stockhausenem a dalšími „apoštoly“ tehdejší nové hudby neprovázela takový ohlas jako jeho debutový singl s beatovou skupinou Rebels s jeho hitem na Prostějovské text Pět havranů. Název idylické písničky natřený bílým vápnem se objevil po příchodu „bratrské pomoci“ z Moskvy a jejich satelitů na kdejakém pražském nároží či podstavcích pomníků a pod ním zpravidla následoval kompletní výčet „havranů“, kteří k nám svá vojska nasměrovali: Brežněv, Ulbricht, Živkov, Gomulka, Kádár.

V zamyšlení k umělcovým nedožitým sedmdesátinám se sluší připomenout, že tomuto náhodnému a nezáměrnému úspěchu křehké písničky s doprovodem cembala a smyčcového kvarteta předcházela (díky zvláštní souhře okolností) ovšem léta potivě práce a příprav. Ačkoli se Zahradník narodil v Praze, ještě v dětském věku se záhy po válce s rodiči přestěhoval do rodiště matky v jihočeském Nepomuku. Jako sporařadané dítě chodil Vašek do klavíru, víc ho však přitahoval fotbal a když se rozhodoval

o budoucím povolání, zvolil studium na stavební průmyslovce v Plzni. Muzikantský skřítek v něm zatím jen dřímá. Když se ale ve škole setkal s několika spolužáky, kteří rovněž ovládali hru na nějaký hudební nástroj, sestavil z nich brzy kapelu, která měla na notových pultech jeho rukou umně vyvedený nápis „Alfa jazz“. Časem se přidali další středoškoláci z elektrotechnické průmyslovky a jiných škol, a přestože stále ještě nešlo o plnohodnotný big band, třeba saxofonovou sekci už tvořilo pět hráčů.

Víceméně sám od sebe s pomocí pár učebnic a knížek o harmonii začal mladý kapelník aranžovat, a to ještě předtím než u nás vyšly první instruktivní příručky Zdeňka Krotily a Karla Krautgartnera. Pochopitelně si nenechal ujít žádný z koncertů Vlacha, Broma, Bartáka či se Studiem 5 tehdy hostujícího Karla Krautgartnera, ale hlavní učebnicí se mu staly desky amerických big bandů, jejichž poslechem strávil určitě víc času než docházkou do školy. Mimochodem už z prvního Zahradníkovy amatérského orchestru vzešlo kromě něho několik dalších profesionálů: v plzeňském rozhlasu na dlouhá léta zakotvili jako zvukoví režiséři saxofonista Jan Valtr a basista Jan Reiniš, kytarista František Prokop mu zůstal věrný až do posledních dnů Orchestru Čs. televize.

Brzy po příchodu do Prahy se Zahradník začal uplatňovat ještě jako student konzervatoře (jeho učitelé skladby byli František Kovaříček a Zdeněk Hůla, dirigování Fran-

tišek Hertl a bicích nástrojů na speciálním oddělení Vladimír Vlasák) také autorsky. První významnější orchestrální skladbu s odleskem instrumentace Gila Evanse pro studiové projekty Milese Davise Ty jsi můj svět natočil Karel Krautgartner s rozhlasovým big bandem a trubkovým sólem Richarda Kubernáta (v roce 1965 její jinou verzi v pozměněném obsazení a sólem Zdeňka Pulce na trombon zařadil na svoje profilové album Jazz kolem Karla Krautgartnera). Zároveň psal hudbu k inscenacím Divadla J. Wolкера. První písničku pop music věnoval poněkud překvapivě Yvettě Simonové (patrně z popudu jejího manžela Jaromíra Vomáčky), na anglicky zpívanou debutovou desku Josefa Laufera přispěl písní My Name Is Joe, která dokonce zabodovala v hitparádě Radia >

zastupován OSA
od roku 1966, členem
OSA od roku 1992

* 29. ledna 1942
† 28. června 2001

V supraphonské režii při nahrávání Jazz Goes To Beat (zleva): Václav Zahradník, Václav Týfa, Antonín Matzner a Jiří Pelikán.

> Luxembourg a objevila se i v německé verzi na desce firmy Cornet. Nejdůležitější byla ovšem už vzpomenuť spolupráce s Rebels, jejímž stěžejním plodem bylo bestsellerové album Šípková Růženka (na jeho vznik vzpomíná na jiném místě tohoto čísla textař a producent desky Michael Prostějovský). Klasicistními aranžmá s preferencí dřevěných dechových nástrojů a na druhé straně propojením skladeb elektronikou vnesla do českého rocku zcela nový zvuk. Nepřehlédnutelná byla i účast špičkových instrumentalistů (sóla hráli na klávesové nástroje Rudolf Rokl a na trombon Jan Hynčica), kteří se v ještě početnější sestavě studiového Orchestru Klubu dokonale zdravotově Jana Boublíka ze Žlutic podíleli na příštím Zahradníkově autorském konceptuálním albu Boublík nahraném koncem roku 1969. Zřejmě i vlivem zostřující se politické situace na počátku normalizačního období víceméně zapadlo a teprve po více než pětadvaceti letech vyšlo v reedici na kompaktním disku alespoň v limitovaném nákladu 900 číslovaných výtisků s půvabně výpravným dvacetistránkovým bukletem.

Zahradníkovy četné aktivity v oblasti populární hudby zahrnovaly kromě vlastní skupiny Sodoma & Gomora s pěveckými protagonisty Hanou Zagorovou, Viktorem Sodomou a Jiřím Štědrněm nahrávání se zpěvkami Hanou Hegerovou, Martou Kubíšovou, Karlem Černochem, Petrem Spáleným nebo skupinou Olympic. Zároveň se

nepřestával angažovat v dění na poli avantgardní hudby a zůstal členem Quax Ensemblu až do odchodu jeho zakladatele Petra Kotíka do emigrace. Do repertoáru souboru přispěl u nás sice asi nikdy neprovedenou, nicméně v kolínském studiu premiérovanou kuriózní happeningovou skladbou Music Boxes, jakéhosi juke-boxu s živými interprety, kdy hráči zůstávali skrytí v dřevěných přepravních pouzdech na kontrabasy a „oživení“ vhozenou mincí dirigenta předváděli svá sólistická extempore. Ještě na sklonku života byl Zahradník u příležitosti jedné z intermediačních vzpomínkových akcí na slavné hnutí Fluxus pozván do Japonska, kde uvedl jednu ze svých posledních kompozic.

Ironií osudu a svým způsobem prokletím umělecké i životní dráhy Václava Zahradníka se stalo v roce 1973 jeho jmenování uměleckým šéfem Orchestru Čs. televize. Na jedné straně se jeho práci dostalo nejširšího možného společenského uplatnění, na druhé ji v období prohlubující se normalizace provázelo průběžné rozměňování hodnot, kterými na sebe předtím upozornil. Televize nedokázala využít prakticky téměř nic ze Zahradníkovy výjimečného talentu. Když zůstávaly jeho plány a projekty z počátku činnosti orchestru neuskutečňeny nebo se při realizaci měnily vlivem vnějších zásahů v kariaturu sebe samých, časem na ně rezignoval a spokojil se s nezavidělnou rolí jednoho z aktérů spíše pokleslé televizní zábavy. Náhražku nacházel alespoň v kompo-

nování filmové hudby, kde mohl zúročit nejenom skladatelské vlohy, ale uplatnit i jedinečné schopnosti instrumentační. Dodnes se těší oblibě malých i velkých diváků půvabná doprovodná hudba ke kresleným večerníkovským seriálům výtvarníka a režiséra Zdeňka Smetany Rákosníček a hvězdy a Rákosníček a jeho rybník, trvale se zapsaly do divácké přízně Zahradníkovy hudba a písně ke komediím Marie Poledňákové Jak vytrhnout velrybě stoličku, Jak dostat tatínka do polepšovny, Kotva u přívozu nebo S tebou mě baví svět. Nezapomenutelný byl ovšem aranžérský vklad a podíl Zahradníkovy orchestru také při realizaci hudby Karla Svobody k filmům Noc na Karlštejně a Tři oříšky pro Popelku.

Z mnohostranné tvorby Václava Zahradníka přinesly nejcennější ovoce jazzové projekty. Už debutovým albem svého velkého studiového orchestru Jazz Goes To Beat z roku 1969 se rázem dostal na vrchol dosavadních tuzemských snah v bigbandovém oboru a začátkem 70. let toto postavení stvrdil ještě třemi výjimečnými počiny, při nichž spolupracoval se světovými jazzovými hvězdami: Interjazz 1, B&S a Interjazz 2. Labutími písněmi Zahradníkovy jazzu zůstávají dvě na stejném principu nahraná alba East West Connection (mj. s basieovskou hvězdou, trumpetistou Joe Newmanem, 1987) a Interjazz 6 se světovou trombonovou jedničkou Albertem Mangelsdorffem (1988).

Bylo, nebylo...

Text: MICHAEL PROSTĚJOVSKÝ
Zaznamenal: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: SUPRAPHON

V roce 1967 jsem pracoval v rozhlasovém Mikrofóru, mimo jiné coby vyhledavač talentů tehdejší beatové vlny a jako textař jsem měl na svém kontě vůbec první napsaný text Nárek převozníka, což byl jeden z největších hitů onoho roku a zároveň vůbec první nahrávka Karla Černocho.

Dirigent Zdeněk Barták mě tehdy seznámil se studentem konzervatoře, o kterém tvrdil, že má talent a že bychom pro něho mohli společně napsat nějaké původní písně. Ten student se jmenoval Václav Zahradník a byl asi o šest let starší než já. Pravda, pro Zdeňka Bartáka jsme sice nic nenapsali, zato se nám podařilo vytvořit album, které se pro nás stalo důležitým milníkem práce v hudební branži. Mezi nahrávkami beatových skupin a jejich zpěvků, které jsem pro Mikroforum realizoval, byly totiž také první dvě skladby skupiny Rebels. Šlo o coververze dvou písní z repertoáru The Mamas & the Papas, a to ještě v angličtině. Rebels byli vokální skupinou se dvěma výraznými sólovými talenty. Jejich jména zněla Jiří Korn a Josef Plíva a skupina měla navíc za sebou vítězství na prvním beatovém festivalu, který se konal v pražské Lucerně. Vašek Zahradník byl stejně jako já nadšen jejich zpěvem, hráčským uměním skupiny však hluboce pohrdal. Nabídl jsem Rebels spolupráci a natočili s nimi první singl s našimi skladbami: Pět havranů a Definitivní konec. Naše vize spočívala ve spojení původní tvorby s osobitým zpěvem Rebels a instrumentací pro rockovou skupinu a orchestr s dechovými a smyčcovými nástroji. V té době šlo o velmi průkopnický až odvážný čin. Hráči smyčcové sekce, angažovaní ve filharmonii, museli dokonce tento „kšeft“ před svým zaměstnavatelem dokonale utajit. CD se dostalo do tehdejší TOP 10, což nám dodalo odvahy k projektu o poznání většímu: tematické LP desce. Jedna její strana byla složena z převzatých písní The Mamas & the Papas (opět s velkým orchestrem), druhá však z původních

Do legendárního studia A jsme se dostali v létě 1968 a album dokončili v polovině srpna. Byla doba dovolených a tak jsem finální sestřih uložil do své skříně s dalšími magnetofonovými pásky. Přišel však nečekaně 21. srpen, okupační vojska rozhlas obsadila a tři týdny tak byla Šípková Růženka ponechána svému osudu. Do budovy rozhlasu jsme se mohli vrátit až v první dekádě září. Skřín se stovkami magnetofonových pásek byla vypáčena, krabice ležely na jedné velké hromadě a spousta z nich byla v neutěšeném stavu. Naštěstí zůstala „Šípková Růženka“ kdesi uprostřed hromady zcela netknuta a nepoškozena...

Před Vánocemi 1968 se pak, na tehdejší dobu v rekordní době, dostala na pulty prodejen. Jen zmíněných Pět havranů z pilotního CD potkal „definitivní

konec“. Tedy zákaz vysílání a prodeje. Kdo si totiž přišel na dokonale konspirační nápad, že oněch pět havranů symbolizuje pět „spřátelených armád“, které nás obsadily. Jako bychom rok dopředu mohli předvídat, co se stane...

Sovětská okupace přiměla tisíce lidí k emigraci. Mezi nimi byl i mimořádně talentovaný a charismatický zpěvák skupiny Rebels Josef Plíva. V Kanadě se z něho stal lékař a jeho jméno si dnes pamatují jen skuteční znalci „beatového pražského jara 1968“. Ještě před odjezdem však stačil sám vícehlasně natočit exportní anglickou verzi Šípkové Růženky. Z Jiřího Korna naopak vyrostla hvězda pop music první velikosti. Osud alba Šípková Růženka se však vyvíjel i počátkem 70. let. Vznikla televizní

podoba. Tu ale nahrála úplně jiná sestava zpěvků v čele s Viktorem Sodomou.

Moje spolupráce s Václavem Zahradníkem zmíněným albem neskončila. Přestala však mít pro oba z nás exkluzivní charakter. Jak on, tak i já jsme začali psát i s jinými autory, Vašek měl navíc i své mezižánrové projekty. Byl perfekcionista a vlastně celý život neustále bojoval se „spiknutím průměrnosti“, které je tak příznačné pro naši krajinu stokoruny české. Jeho náhlou smrt před deseti lety je snad možno připsat alespoň z části na vrub právě této skutečnosti. Jsem si jist, že kdyby se svých sedmdesátin dožil, určitě jsme spolu napsali nějaký muzikál, protože právě on dokázal, jako málokdo, tento dramaticko-hudební formát pochopit a zvládnout.

zastupován OSA od roku 1962,
členem OSA od roku 1992
* 2. srpna 1927

Autor dodnes známých písniček Hvězda na vrbě, Oliwer Twist, Tam za vodou v rákosí či U Kokořína hudební skladatel Karel Mareš zemřel ve věku 84 let.

Mareš však byl zároveň i scenáristou, divadelním a televizním režisérem, příležitostným hercem, divadelním organizátorem a manažerem. Jeho jméno je spojeno se začátky řady uměleckých souborů i jednotlivců včetně skupiny Olympic, Divadla Semafor, Evy Olmerové, Yvonne Přenosilové a Karla Gotta. Tento „muž v pozadí“ měl značný vliv na vývoj československé populární hudby v počátku šedesátých let 20. století.

Karel Mareš, který se narodil 2. srpna 1927 v Mladé Boleslavi, byl také úspěšným autorem filmové, televizní a scénické hudby. Hudbu složil ke zhruba čtyřem desítkám filmů a v několika z nich se objevil v menších rolích. Za svůj život složil na tři stovky písní, některé z nich jsou známé dodnes.

V roce 1980 získal Karel Mareš v soutěži českých a slovenských filmů v Košicích čestnou cenu za hudbu k filmu Hordubal. Jeho písně zazněly naposledy ve filmu Rebelové režiséra Filipa Renče z roku 2001. V roce 2009 byl v rámci oslav 90. let od založení Ochranného svazu autorského oceněn za přínos české hudební scéně.

Zdroj: http://kultura.idnes.cz/zemrel-karel-mares-autor-mnoha-hitu-a-muz-v-pozadi-popu-60-let-pla-hudba.aspx?c=A111114_183733_hudba_ob

Karel Mareš

†

Vrba Pavel (člen OSA)

Svoboda Václav

Sova Oldřich

Klas Pavel

Joran Jiří

Kohoutek Ctirad (člen OSA)

Pekárek Jiří

Mikuš Stanislav

Bláhová Milada

Pallat Luděk

Svatoš Vladimír (člen OSA)

Dostál Otakar

Severa Josef

Pokorný Pavel (člen OSA)

Mareš Karel (člen OSA)

Smišovský Blahoslav (člen OSA)

Úmrtí nahlášená v období
od 1. září 2011 do 15. listopadu 2011

Anketa Žebřík 2011 vstupuje do 20. ročníku

ŽEBŘÍK
2011

Už podvacáté budou vyhlášeny prestižní ceny ŽEBŘÍK, jejichž organizátorem je hudební magazín iREPORT. Anketa probíhá od 1. ledna do 29. února. Výsledky budou vyhlášeny 16. března v Parkhotelu Plzeň na šestihodinové show, kterou budou moderovat Tomáš Hanák a Klára Vytisková. Galavečer každoročně navštíví plejáda hudebních a filmových osobností.

Text: JARDA HUDEC
Foto: archiv ANKETAZEBRÍK.CZ

// Dvacátým výročím bychom rádi odstartovali novou etapu cen Žebřík. Na slavnostním vyhlášení se koncertně představí spíše mladší interpreti a kapely...

Vystoupí například Tata Bojs s exkluzivním projektem Best of, dále Navigators, Tomáš Klus, Mandrage, Charlie Straight a mnozí další. „Dvacátým výročím bychom rádi odstartovali novou etapu cen Žebřík. Na slavnostním vyhlášení se koncertně představí spíše mladší interpreti a kapely, současně však pozveme všechny osobnosti naší scény, které se na Žebříku během jeho bohaté historie prezentovaly,“ říká ředitel hudebních cen Jarda Hudec. Oceněno bude 27 nejlepších

umělců v devíti kategoriích. Předáno bude i speciální ocenění, které v minulosti obdrželi např. Glenn Hughes, Ashley Slater, Michal Pavlíček, Dan Bárta nebo David Koller. Následovat bude oficiální after party s hvězdami Žebříku.

Televizní záznam finálového večera bude vysílán koncem března na ČT1 a na dalších stanicích. Ochranný svaz autorský je jedním z tradičních partnerů této prestižní události.

www.anketazebrík.cz

Suma – sumárum

Bývá zvykem na konci roku bilancovat. Dovolte i mně pár slov na závěr tohoto roku.

„O sácká“ rodina se i v letošním roce výrazně rozrostla, a to o více jak 383. Zcela rekordním měsícem v novodobé historii OSA byl únor, kdy jsme do zastupování přijali 58 autorů. Důvěra, zejména mladých, autorů nás velmi těší a současně zavazuje. Tuto skutečnost vnímáme jako zásadní prolomení nedůvěry, která měla kořeny především v předlistopadovém období. Současně to vnímám jako signál, že jednoduché a demagogické fráze o znárodnování tvorby na internetu, pohrdání prací druhých a omezování svobody autorů, autorskou obec sjednocují.

Letošní rok se nesl též ve znamení rozšiřujícího se povědomí uživatelské veřejnosti o povinnostech vyplývajících z užívání autorsky chráněných děl. Podařilo se nám významně rozšířit počet odpovědných uživatelů, kteří si váží práce druhých a začali hradit autorské odměny. I díky tomu by konečná čísla o celkově vybraných autorských odměnách za užití děl skladatelů a autorů měla být příznivější než v loňském roce. Prozatímní výhled naznačuje možnost zopakování inkasa z roku 2009. Ještě příznivější zprávou pro autory je i rychlost konverze inkasa ve fakticky vyplacené autorské honoráře. Meziroční nárůst rozúčtovaných autorských odměn by mohl být vyšší než meziroční nárůst inkasa. Což svědčí o zrychlení rozúčtovacích procesů. Zatímco před 5 lety autoři například za

užití svých děl v lednu obdrželi své honoráře až v prosinci, letos se výplata výrazně zrychlila. Za užití svých děl v lednu u většiny druhů užití autoři obdrželi své honoráře již v červnu a u některých užití dokonce již v březnu.

Letošní rok byl i v jiném ohledu pro OSA velmi důležitým. OSA je členem mezinárodní organizace CISAC, která sdružuje autorské hudební organizace z celého světa. Z důvodu posilování vzájemné transparentnosti mezi autorskými organizacemi, ale i vůči samotné veřejnosti, CISAC před dvěma lety chválil tzv. Pravidla odbornosti (profesionality), která musí splňovat každá organizace a která CISAC bude v rámci fyzického auditu kontrolovat. Tato pravidla upravují, jakým způsobem musí autorské organizace přistupovat vůči autorům při jejich zastupování, licencování užití jejich hudebních děl, či zda pravidla pro rozúčtování autorských odměn jsou nediskriminační povahy vůči konkrétní skupině nositelů práv a zda je zachována rovnost přístupu vůči domácím a zahraničním autorům. Současně se dohlíží na to, aby jednotlivé organizace transparentně vykazovaly údaje o hospodaření, měly veřejně přístupné stanovy, rozúčtovací řády a sazebník autorských odměn.

CISAC každoročně formou náhodného losu vybírá autorské organizace, u kterých následně provádí audit. V loňském roce byla naše organizace pro tento audit

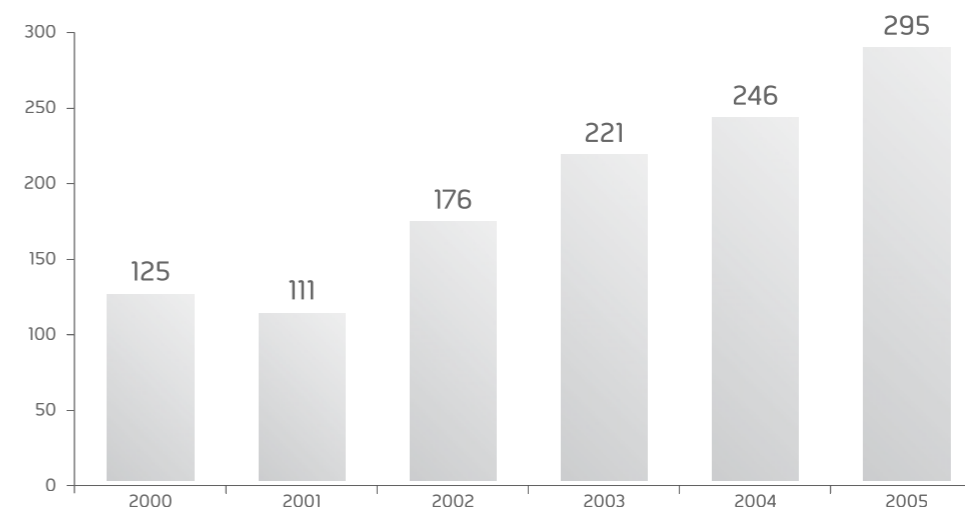
vylosována a před několika týdny jsme obdrželi výslednou zprávu. Ve 45 posuzovaných bodech OSA obstál na výbornou ve všech bodech. Jedná se o ocenění, kterého zdaleka nedosáhly všechny doposud auditované organizace. Je to jeden z dalších důkazů pro naše zastupované autory, ale i pro uživatelskou veřejnost, že autorské odměny, které OSA vybírá za užití hudebních děl svých zastupovaných autorů, skutečně končí v rukách autorů, jejichž díla byla užitá, a to na základě transparentních pravidel, které uznává a vyžaduje mezinárodní společenství autorských organizací.

Jsem přesvědčen, že toto ocenění bude dalším hnacím motorem pro naši budoucí práci.

Krásný advent a duševní svěžest v roce, který „měl“ zvláštní symboliku pro Mayskou civilizaci, vám přeje
Roman Střejček,
předseda představenstva

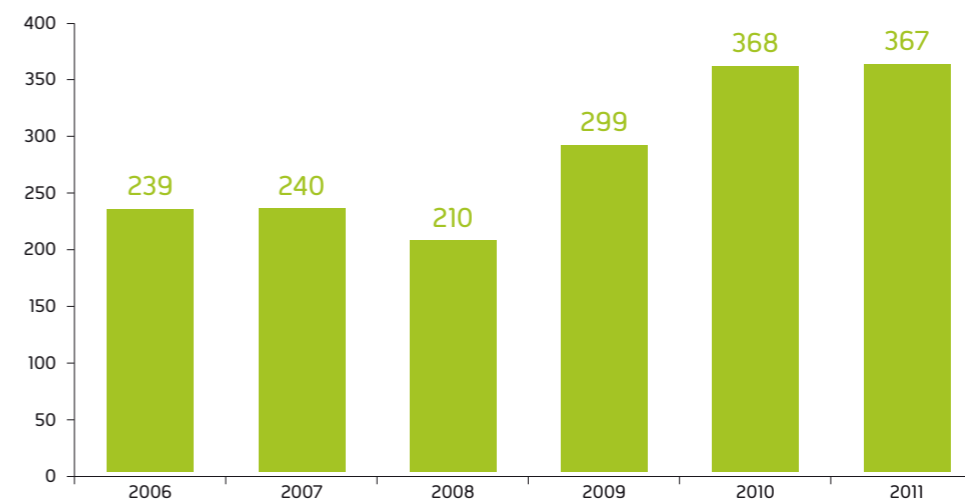

NOVĚ PŘIJATÍ NOSITELÉ PRÁV DO ROKU 2005

zdroj: OSA

NOVĚ PŘIJATÍ NOSITELÉ PRÁV PO ROCE 2005

pozn: data za rok 2011 jsou pouze za období leden – listopad
zdroj: OSA

Děkujeme všem zastupovaným za důvěru!

Český

YouTube™

pořádá: CHAMPIONSHIP
music

FEST

Přijďte na Flattus.

**Uživatelé YouTube vybrali vítěze prvního Českého YouTube festu.
Kapela právě vyráží na klubové turné!**

FLATTUS TOUR

26.11. ŽDÁR NAD SÁZAVOU / CHILLI

30.11. OLOMOUC / BOUNTY ROCK

03.12. ZNOJMO / GOGO

09.12. BENEŠOV / ATLAS

13.12. PRAHA / AKROPOLIS

15.12. ČESKÉ BUDĚJOVICE / MARTYS KLUB

22.12. OSTRAVA / BARRÁK

13.01. KRNOV / KOFOLA

14.01. VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ / M KLUB

17.01. ÚSTÍ NAD LABEM / CIRCUS

18.01. PLZEŇ / ANDĚL CAFE

21.01. HRADEC KRÁLOVÉ / AC KLUB

www.youtube.cz/ceskyfest | www.flattus.cz | www.championship.cz

iREPORT.cz
MUSIC & STYLE MAGAZINE

Radio hey!
...to můžeš